

Uyên Ương Dao

Contents

Uyên Ương Dao	1
1. Dịch Giả : Nguyễn Duy Chính	1
2. Dịch Giả : Nguyễn Duy Chính (2)	18

Uyên Ương Dao

Giới thiệu

Uyên Ương Dao là một cặp dao báu, ai chiếm được Uyên Ương Dao có thể xưng bá võ lâm. Võ lâm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-dao>

1. Dịch Giả : Nguyễn Duy Chính

Bốn người đàn ông ngênh ngang đứng chắn trên đường.

Nếu là bọn giặc cướp từ một sơn trại nào, không lẽ chỉ có bốn người, ở nơi rừng tùng rậm rạp thế này, không mai phục thêm người khác? Còn nếu là bọn giặc cỏ, thấy tiêu đội thanh thế rầm rộ như thế e rằng chạy còn chưa kịp, đâu lẽ lại chạy ra chặn đường? Hay là võ lâm cao thủ, cậy mạnh mà ra chẳng?

Nhìn lại bốn người kia: Tận cùng bên trái là một người bé nhỏ, cằm hơi thõn, tay cầm một đôi nga mi cương thích. Người thứ hai vừa cao vừa mập, chẳng khác nào một cái tháp đứng sừng sững, trước mặt là một tấm bia đá lớn, trên bia khắc mấy hàng chữ: Tiên Khảo Hoàng phủ quân Thành Bản chi mộ, chính là một tấm mộ bi, không hiểu để trước mặt làm gì? Hoàng Thành Bản? Không nghe trên giang hồ có vị tiên bối cao thủ nào tên như thế? Người thứ ba tầm thước, mặt mũi trắng trẻo, nếu miệng không hô và mũi không tẹt thì có thể bảo là một người đẹp trai, trong tay cầm một đôi lưu tinh chùy. Tận cùng bên phải là một người trung niên trông như người bệnh, quần áo lam lũ, miệng ngậm một tẩu thuốc, mắt lim dim, phì phèo thả khói, dường như chẳng coi tiêu đội bảy mươi người kia vào đâu.

Ba người kia thì không nói làm gì, người bệnh hoạn kia hẳn là một kinh địch nội công thâm hậu. Trong khoảnh khắc, bao nhiêu chuyện đã từng nghe thấy trên chốn giang hồ bỗng hiện lên trong óc: Một bà lão tóc bạc tay không giết năm tên tiêu đầu, cướp đi một món tiêu hàng lớn; một gã ăn mày đại náo công đường phủ Thái Nguyên, cắt đầu viên tri phủ rồi đi mất không biết về đâu; một cô gái xinh đẹp đánh ngã Trương đại quyền sư ở phủ Đại Đồng, Tấn Bắc vốn nổi danh hơn hai mươi năm rồi... toàn những người không có gì đặc biệt, cũng chưa từng nổi danh nhưng võ công lại ghê gớm, đúng như trên giang hồ vẫn thường nói: Người tài không lộ tướng, lộ tướng chẳng tài ba.

Thiết Tiên Chấn Bát Phương Chu Uy Tín, tổng tiêu đầu của Uy Tín tiêu cục phủ Tây An, Thiểm Tây thấy gã lim dim hút thuốc kia đâm ra ngại ngùng, tự nhiên đưa tay lên sờ cái bọc đeo sau lưng.

Món bảo tiêu kỳ này cả thấy trị giá đến mười vạn lạng bạc, do nhà buôn Ưng Đức Vinh phủ Tây An ủy thác. Mười vạn lạng bạc quả không phải nhỏ, nhưng trước đây Uy Tín tiêu cục đã có lần bảo tiêu đến hai chục vạn lạng, bốn chục vạn lạng rồi, kim ngân tài vật không phải là ít. Từ khi rời phủ Tây An, y chỉ lo là lo hai thanh đao giấu trong cái bọc sau lưng vì câu chuyện đã nghe đêm hôm đó tại phủ tổng đốc Xuyên Thiểm.

Người nói chuyện với y chính là Xuyên Thiểm tổng đốc Lưu U Nghĩa Lưu đại nhân. Chu Uy Tín tuy đã nổi danh trên giang hồ, nhưng trong đời viên quan lớn nhất y được gặp chỉ là tri phủ, lần này lại được đến tổng đốc đại nhân tiếp kiến, đâm ra lo sợ bụng dạ thấp thỏm, đứng ngồi không yên.

Mấy câu nói của Lưu đại nhân y đã nghĩ tới nghĩ lui không biết bao nhiêu lần: “Chu tiêu đầu, đôi đao này gọi là Uyên Ương Đao, thực vô cùng quý giá, người thử cầm xem. Đáng kim thượng từ khi còn là Bối Lặc[1] đã từng bí mật phái người thân tín đi tìm khắp nơi. Đến khi lên ngôi rồi, ngài lại hạ mật chỉ, ra lệnh cho tổng đốc, tuần phủ mười tám tỉnh tra xét. Thế nhưng tìm đến chủ nhân của đôi Uyên Ương Đao rồi thì hai đứa gian ngoa này đã dấu biệt, dù cho tra khảo cách nào cũng tìm không ra, khác nào mò kim đáy bể. May mắn thay nhờ tổ tiên bản tổng đốc tích đức, hồng phúc của kim thượng nên đã lọt vào tay ta. Cho nên mới có việc phải khiến Uy Tín tiêu cục phải nhọc lòng, hộ tống đôi Uyên Ương Đao này tiến kinh, trên đường tuyệt đối chó tiệt lộ phong thanh. Nếu người đem được bảo đao đến Bắc Kinh bình an, trở về thế nào cũng được ta trọng thưởng”.

Đại danh của Uyên Ương Đao y đã từng nghe sư phụ nói đến:

Uyên Ương Đao gồm một thanh dài, một thanh ngắn, bên trong đao có tàng trữ một đại bí mật của võ lâm, kẻ nào có được sẽ vô địch thiên hạ.

“Vô địch thiên hạ” là nguyện vọng mà người học võ nào cũng mơ ước. Chu Uy Tín khi đó nghe rồi, vẫn tưởng đó chỉ là lời đồn, chứ trên đời làm gì có Uyên Ương Đao tàng trữ bí mật vô địch thiên hạ bao giờ? Nào ngờ Xuyên Thiểm tổng đốc Lưu đại nhân lại có được Uyên Ương Đao thực, lại sai y hộ tống tiến kinh, dâng lên hoàng thượng. Đôi đao đó dùng vải vàng gói chặt, có gắn xi mang ấn tín của tổng đốc đại nhân. Y vẫn hết sức mong được xem đôi đao đó hình dáng thế nào, nếu như may mắn biết được bí mật trong đao, Thiết Tiên Chấn Bát Phương sẽ biến thành Thiết Tiên Cái Thiên Hạ, thì thật vinh dự không để đâu cho hết. Thế nhưng dấu khấn của tổng đốc đại nhân ai dám gỡ ra? Chu đại tiêu đầu suy đi tính lại, mình chỉ có một cái đầu mà thôi nên chẳng đại.

Tổng đốc đại nhân có phái bốn tên vệ sĩ thân tín, mặc giả làm tiêu sư ở lẫn trong tiêu đội, nói là để giúp đỡ y, nhưng kỳ thực là để giám thị. Trước hôm tiêu đội khởi hành một ngày, phủ tổng đốc lại phái mấy tên sai nha đến “mời” toàn bộ cả nhà y lớn bé già trẻ mười hai người vào trong quân doanh tạm trú, nói rằng Chu tổng tiêu đầu phó kinh gia quyền sẽ không có ai chăm sóc, sợ tổng tiêu đầu không yên tâm nên đưa vào dinh an trí. Chu Uy Tín hành tẩu giang hồ đã lâu lẽ nào không hiểu sự tình bên trong? Chẳng phải quan tổng đốc lo vì Chu tổng tiêu đầu không yên tâm mà chính vì Lưu đại nhân không yên dạ cho đôi bảo đao cho nên lừa hết toàn gia cao đường lão tiểu, cha mẹ vợ con y vào phủ làm con tin đấy thôi.

Đôi Uyên Ương Đao kia nếu trên đường có gì thất thoát, cái đầu y không còn trên cổ đã đành, mà toàn gia già trẻ cũng không sống được. Y trên đời đã từng chịu biết bao sóng to gió cả, nằm gai nếm mật, anh hùng gặp cũng nhiều mà tiểu nhân cũng lắm, đã từng chém đầu người khác nhưng may chưa bị người khác chặt đầu, có thể coi như một tay giang hồ lão luyện được nhưng chưa từng gặp phải một lần hộ tiêu nào vừa mừng vừa sợ, trong lòng thấp thỏm như chuyện này. Nếu hộ tống được bảo đao bình an đến kinh đô,

Lưu đại nhân đã từng chính miệng hứa sẽ trọng thưởng, ắt thể nào cũng “quân tử nhất ngôn”, không chừng hoàng thượng cũng vui lòng, cho tí quan chức, từ nay vinh hiển tổ tông, phi hoàng đẳng đạt, Chu đại tiêu đầu sẽ thành Chu đại nhân Chu đại lão gia.

Từ Tây An đến Bắc Kinh, xa thì không xa nhưng bảo gần thì cũng không gần, núi non doanh trại đi qua cũng đến ba bốn chục nơi. Bọn cướp đường tầm thường thì cây Thiết Tiên Chấn Bát Phương của y có coi vào đâu, tám phương còn được thì một phương chẳng lẽ cũng không xong, nhưng mấy chữ “được Uyên Ương Dao, vô địch thiên hạ” khiến biết bao cao thủ võ lâm thêm thuồng nhỏ rãi? Thành thử bên ngoài thì y bảo tiêu hàng hóa, nhưng bên trong kỳ thực là hộ tổng bảo đao. Nếu chẳng may tiêu ngân có mất, miễn là bảo đao mang được tới kinh đô thì chẳng lo gì. Một vị quan to, một tòa công đường đồ sộ như Chu đại lão gia thì mười vạn lạng bạc có gì mà đền không nổi? Huống chi đại lão gia chỉ có thò tay lấy tiền người khác chứ có đền tiền ai bao giờ?

Chu Uy Tín tay trái sờ vào thiết tiên để bên hông, gương mặt nhìn bốn gã hán tử, sau cùng tăng hắng một tiếng, vòng tay ôm quyền nói:

- Tại hạ đi qua quý địa, chưa kịp đến thăm hỏi quý vị, quả thật thất lễ, xin các hảo bằng hữu thứ tội cho.

Trong bụng y đã ngầm tính nếu không phải động thủ thì tốt nhất, nếu không gã ho lao kia xem ra không dễ, chuyện đời cứ cẩn thận cho chắc, còn hung hăng e sẽ thêm khó khăn. Chỉ thấy gã bệnh hoạn kia đưa tay ôm ngực ho lên sù sụ.

Gã gầy gò nhỏ bé vậy nga mi thích một cái, giọng lạnh lạnh nói:

- Khẩu đầu thăm hỏi thì chẳng cần. Cái vật quý giá người đang bảo vệ để lại cho bọn ta đi thôi.

Chu Uy Tín kinh hãi, nghĩ thầm: “Khi tiêu xa ra đi, đến ngay những tiêu sư thân tín nhất của ta cũng chỉ biết là đang bảo hộ vàng bạc, sao gã này lại biết mình đang hộ tổng bảo vật? Ở đời ”tốt lành đâu có đến, đã đến chẳng tốt lành gì“, mình phải hết sức cẩn thận”.

Y bèn ôm quyền nói:

- Xin tha cho tại hạ mất kém, thỉnh giáo đại danh của bốn vị hảo bằng hữu là gì?

Gã gầy gò đáp:

- Người xưng tên trước đi.

Chu Uy Tín đáp:

- Tại hạ họ Chu, tên Uy Tín, bạn bè trên giang hồ tặng cho một ngoại hiệu, gọi là Thiết Tiên Chấn Bát Phương.

Gã bệnh hoạn cười khẩy:

- Hừ, cái ngoại hiệu đó cũng được đấy, có điều nên đổi chữ Chấn thành chữ Bái thì hơn.

Gã gầy gò ngạc nhiên:

- Đổi thành chữ Bái ư?Ồ, họ Chu kia, đại ca ta đổi cái phỉ hiệu cho người thành Thiết Tiên Bái Bát Phương. Đại ca liệu sự như thần, nói ra nghe có lý lắm.

Y nói xong cả bốn tên cùng ôm bụng cười rộ lên.

Chu Uy Tín nghĩ thầm: “Ở đời một sự nhịn là chín sự lành”. Y bèn cố nén giận, nói:

- Các vị chỉ đùa thôi. Bốn vị là hảo hán ở đâu? Ở núi nào đóng trại? Vị nào là tổng đà đương gia?

Gã gầy gò chỉ người bệnh hoạn kia nói:

- Được, có nói cho người nghe cũng chẳng hề gì, nhưng nghe xong đừng có sợ. Đại ca ta là Yên Hà Thần Long Tiêu Dao Tử, nhị ca là Song Chương Khai Bi Thường Trường Phong, tam ca là Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Hoa Kiếm Ảnh, còn tại hạ sờ sờ ra đây là Bát Bộ Cẩn Thiêm, Trại Chuyên Chư, Đạp Tuyết Vô Ngấn, Độc Cước Thủy Thượng Phi, Song Thích Cái Thất Tinh Cái Nhất Minh.

Chu Uy Tín càng nghe càng lấy làm lạ, nghĩ thầm: “Ngoại hiệu tên này sao dài thòng như thế?”. Lại nghe gã gầy gò nói tiếp:

- Anh em ta bốn người kết nghĩa kim lan, hành hiệp trượng nghĩa, chuyên môn chống lại kẻ mạnh, giúp đỡ người yếu, cướp người giàu cho người nghèo, trên giang hồ gọi là Thái Nhạc Tứ Hiệp đó.

Chu Uy Tín nghĩ thầm: “Cứ nghe ngoại hiệu của bốn tên này, gã gầy gò chắc khinh công cao siêu, gã to cao cường lực hùng mạnh, gã mặt trắng có công phu lưu tinh chùy ghê gớm, còn ”Yên Hà Thần Long Tiêu Dao Tử” hẳn là tiền bối cao nhân, hơn hẳn người thường. Thế nhưng cái tên Thái Nhạc Tứ Hiệp này mình chưa từng nghe qua, nhưng đã dám xưng là hiệp, hẳn tài nghệ không phải tầm thường. Ở trên đời thà không biết chữ chứ không thể không biết người”.

Y bèn vòng tay nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu. Tệ tiêu cục vốn chưa qua lại với tứ hiệp, xin nhường đường cho đi, ngày sau thể nào cũng thành tâm ái yết.

Cái Nhất Minh gõ hai cây nga mi thích một cái, kêu lên coong coong, nói:

- Người muốn nhường đường cũng chẳng khó gì, bọn ta chẳng cần tiêu ngân của người đâu, chỉ mượn hai món bảo vật để dùng là đủ rồi.

Chu Uy Tín hỏi lại:

- Bảo vật nào thế?

Cái Nhất Minh nói:

- Ha ha, người lại còn hỏi ta thì cũng lạ thật. Chính người không biết, sao ta biết được?

Chu Uy Tín nghe vậy biết chuyện hôm nay chẳng thể yên lành mà xong, bọn Thái Nhạc tứ hiệp chính là vì muốn lấy đôi Uyên Ương Dao mang trên lưng mình, nghĩ thầm: “Ồ đời đã đánh thì không nương tay, nương tay thì không đánh, bốn tên này ra tay ắt sẽ hạ độc thủ”. Y bèn chậm rãi lấy song tiên ra, nói:

- Nếu đã thế, tại hạ xin được lãnh giáo cao chiêu của Thái Nhạc tứ hiệp, không biết vị nào ra tay trước?

Y quay lại vẫy tay, năm tên tiêu sư và bốn vệ sĩ ở phủ tổng đốc cùng chạy lại. Chu Uy Tín hạ giọng nói:

- Đối phó với bọn lục lâm đạo tặc này, không cần phải theo qui củ giang hồ, tất cả cùng xông lên. Ở đời đông người thì khiêng cổng đá qua sông cũng được.

Thế nhưng trong bụng y đã có chủ ý: “Để bọn họ tiếp chiến với bốn tên này, ta cứ thẳng đường mà chạy, hộ tống Uyên Ương Dao về kinh là hơn cả, chứ đánh nhau tan hoang lúc gặp chuyện còn sức đâu mà đánh”.

Cái Nhất Minh nói:

- Đại tiêu đầu, đôi kiếm của ta đánh khắp bảy tỉnh, xin được đấu với roi sắt lạng tám phương của người, một trận long trời lở đất xem nào.

Nói xong y nhún một cái, nhảy tới trước. Chu Uy Tín không xuống ngựa, giơ thiết tiên lên sử chiêu Đào Viên Đoạt Sốc, gạt nga mi thích của y ra, hai chân kẹp lại, con ngựa liền vọt lên. Cái Nhất Minh kêu lên:

- Giỏi nhỉ, đại tiêu đầu tính chạy ư?

Chu Uy Tín quay lại nói:

- Ta chạy ra khỏi khu rừng, xem có ai mai phục không?

Nói xong giục ngựa chạy thẳng. Lưu tinh chùy của Hoa Kiếm Ảnh liền tung ra, đánh thẳng vào lưng y. Roi bên trái của Chu Uy Tín liền đưa về sau đỡ, sử chiêu Dạ Sấn Tam Trại, nghe keng một tiếng, gạt lưu tinh chùy quay ngược lại.

Y cùng Hoa, Cái hai người bình khí định rồi, thấy chiêu số của họ không có gì tinh diệu, nội lực cũng chỉ thường thường, quay lại thấy gã Tiêu Dao Tử kia đứng dựa vào gốc cây, tay vẫn cầm ống điếu, xem bọn tiêu sư vây Thái Nhạc tam hiệp vào giữa, thản nhiên như không. Chu Uy Tín trong bụng hoảng sợ: “Nếu

gã này ra tay, mình để chậm một chút ắt không cách gì thoát thân được, lúc tạnh không chạy không lẽ chạy lúc trời mưa”.

Y quay lại dùng thiết tiên đánh vào mông con ngựa một cái, con vật liền chạy lồng lên, nhưng ngay khi đó, tay phải Tiêu Dao Tử liền vung lên, kêu lớn:

- Xem tiêu đây.

Nghe tiếng gió vèo, một vật ám khí đen sì liệng tới. Chu Uy Tín giờ tiên ra đỡ, nghe bạch một tiếng, ám khí đó đã dính chặt vào cương tiên, không rơi xuống. Y trong bụng hoảng hốt: “Gã Tiêu Dao Tử này quả đúng là cao thủ, ngay cả ám khí y sử dụng cũng không giống ai. Quả đúng như thiên hạ thường nói là bậc cao nhân chỉ giờ tay ra cũng biết là lợi hại hay không”.

Con ngựa vẫn không ngừng vó, chạy thẳng ra khỏi khu rừng. Chu Uy Tín thấy ở sau không có ai đuổi theo, định thần lại, nhìn ám khí dính trên cương tiên, hóa ra là một chiếc dép rách dính đầy bùn đất, vì bùn còn ướt nên dính luôn vào cương tiên không rơi xuống.

Y lại càng kinh hãi, nghĩ thầm: “Cao thủ võ lâm ném bông hoa, liệng cái lá cũng có thể đả thương người ta được, y ném chiếc dép này mà không giết ta, xem ra hạ thủ cũng còn có tình lắm đó”. Y chưa biết tính sao, cứ giục ngựa chạy thật nhanh, chờ xem có gì rồi hãy hay. Bỗng nghe từ trong rừng có tiếng người kêu như heo bị chọc tiết, kể đến hoàn toàn yên lặng, tiếng binh khí chạm nhau hoàn toàn không còn nữa, Chu Uy Tín vừa hoảng vừa ngờ: “Không lẽ chỉ trong khoảnh khắc mà bao nhiêu tiêu sư cùng bốn tên vệ sĩ đã bị độc thủ của Thái nhạc tứ hiệp cả rồi hay sao?”.

Bỗng nghe có tiếng người gọi lớn:

- Tổng tiêu đầu... tổng tiêu đầu.

Nghe giọng đúng là Trương tiêu sư. Chu Uy Tín sờ vào cái bọc đựng hai thanh Uyên Ương Dao ở sau lưng, không trả lời, nghĩ thầm: “Nếu có khôn ra, dù nghe cũng đứng xa xa nhìn cho rõ rồi hãy tính”. Một lát sau, lại nghe tiếng người gọi:

- Tổng tiêu đầu, mau quay lại. Bọn giặc chạy cả rồi, bị bọn tôi đánh đuổi chạy hết rồi.

Chu Uy Tín ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Sao lại dễ dàng quá như thế?”. Y gò cương ngựa, quay đầu lại, thấy trong rừng chạy ra một tên cầm cờ hiệu, vui mừng kêu lên:

- Tổng tiêu đầu, đừng chạy nữa, toàn những đứa bị thịt, chẳng có việc gì hết.

Chu Uy Tín vừa mừng vừa lo nói:

- Thật không?

Tên chạy hiệu đáp:

- Cả bọn tôi cùng xông lên, hết sức nghênh địch. Tên bệnh lao kia bị Trương tiêu sư chém cho một đao ngay vai máu chảy đầm đìa, cả bốn tên đều chạy cả.

Chu Uy Tín xem ra sự tình không phải giả, trong lòng mừng rỡ, giục ngựa quay trở lại khu rừng nói:

- Ngoài rừng có độ một chục tên mai phục, ta đánh cho một trận, cúp đuôi chạy cả rồi.

Y nói láo thế, mặt tự nhiên đỏ lên nhưng lại nghĩ ngay: “Ồ đời kẻ nào yếu bóng vía, mới đánh rầm cũng đã then, ta phải trấn tĩnh lại, đừng để đứa nào biết được chuyện vừa rồi”. Trương tiêu sư giờ đơn đao lên, dương dương đắc ý nói:

- Thái Nhạc tứ hiệp cái quái gì đâu, hóa ra chỉ toàn nói phét.

Các người trong tiêu cục và mấy tên vệ sĩ liền phá lên cười. Chu Uy Tín thấy tám bia đá vẫn còn nằm dưới đất, không hiểu tại sao. Bỗng nghe từ phía trong rừng có tiếng rên rỉ: “Ôi chao, ôi chao”, Chu Uy Tín liền nói:

- Có ai bị thương chẳng?

Cả bọn liền chạy ủa tới, lần theo tiếng rên thấy từ trong một bụi gai phát ra, cả chục người liền dàn ra bao vây lại. Chu Uy Tín quát lớn:

- Thằng giặc nào, mau chui ra.

Tiếng rên trong bụi gai càng lớn hơn. Chu Uy Tín giơ tay một cái, một ngọn thủ tiễn liền vung ra. Người kia kêu “A” lên một tiếng thảm thiết, hiển nhiên đã trúng tên. Hai tên chạy hiệu liền lớn tiếng hoan hô:

- Trúng rồi, tiễn pháp của tổng tiêu đầu hay quá.

Y cầm đao xông lên, lôi kẻ đó ra. Mọi người vừa nhìn thấy, ai nấy ngơ ngác, không nói nên lời. Thì ra kẻ đó người mập mạp chính là nhà buôn họ Uông, kẻ đã nhờ áp tải ngân tiêu, quần áo đã bị gai góc cào rách. Những người béo tốt phần lớn giàu có, nhưng mông gã này lại có cắm một mũi thủ tiễn.

Thái Nhạc tứ hiệp nấu mình trong rừng, chờ cho bọn Uy Tín tiêu cục đi xa mới dám chui ra. Hoa Kiếm Ảnh xé một mảnh vải áo, buộc vết thương trên vai cho Tiêu Dao Tử. Thường Trường Phong nói:

- Đại ca, không sao chứ?

Tiêu Dao Tử nói:

- Không sao, không sao! Bọn mình hảo hán địch không lại số đông, cũng chẳng có gì là xấu.

Hoa Kiếm Ảnh nói:

- Tôi đã nói địch nhân thanh thế lớn lắm, không dễ ăn đâu, nhị ca nhất định ra tay, khiến cho đại ca phải bị thương.

Cái Nhất Minh nói:

- Bọn này cũng thực là hồ đồ, nghe đến tên tuổi vang lừng của Thái Nhạc tứ hiệp mà không chịu bỏ chạy thì còn làm gì được nữa?

Tiêu Dao Tử nói:

- Cũng không trách nhị đệ được, muốn đi ăn cướp bảo cụ thì đành phải ra tay đánh với tiêu cục chứ sao?

Thường Trường Phong hỏi:

- Thế bây giờ mình làm gì? Bọn mình về tay không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa?

Cái Nhất Minh nói:

- Theo ta...

Nói chưa dứt câu, bỗng ngoài rừng có tiếng chân rầm rập, có người chạy từ nam lên phía bắc. Cái Nhất Minh thò đầu ra xem xét, đôi lông mày xụ xuống bấy giờ nhướng lên nói:

- Có hai người chạy đến. Lần này mình hai người đánh một người, không để cho hai con dê béo này chạy thoát.

Thường Trường Phong nói:

- Đúng lắm, may ra thì moi được của họ vài chục lượng bạc.

Y nhắc tấm bìa đá lên, ôm trên tay. Thì ra y có ngoại hiệu là Song Chưởng Khai Bi, nên dùng tấm bìa mộ làm binh khí, ỷ vào sức khỏe, vác tấm bìa đá trên tay dọa cho địch nhân sợ hãi bỏ chạy. Còn mộ bia đó là của ai, người thế nào, y chỉ thuận tay cầm lên. Người nằm đó quả là xui xẻo, chết rồi vẫn chưa yên. Bốn người liền dùng tay ra hiệu, chia ra ẩn nấp ở sau các gốc cây.

Hai người kia một trước một sau, chạy vào trong rừng. Chạy trước là một người đàn ông chừng hăm bảy, hăm tám, tay cầm đơn đao, vừa chạy vừa la:

- Con giặc cái, đừng có ngang ngược, mi định giết ta hả?

Thái Nhạc tứ hiệp ngạc nhiên, nhìn xem người đuổi theo thấy là một người đàn bà. Thiếu phụ đó sau lưng công một đứa trẻ, tay cầm nỏ bắn đạn, tách tách tách tách bắn liên tiếp về phía người đàn ông. Người đàn ông múa đơn đao gạt ngang gạt dọc, nhưng không dám quay lại đánh.

Tiêu Dao Tử thấy hai người đánh nhau, quát lên:

- Ai chạy đến đó? Sao lại đánh nhau?

Cái Nhất Minh huyết một tiếng còi, cả bốn người từ sau các tàng cây chạy ra, quát:

- Đứng lại ngay.

Người đàn ông chạy lên vừa chạy vừa quay lại chửi:

- Con giặc cái, người hung hăng độc địa thế, ta không nhịn nữa đâu.

Thiếu phụ kia cũng mắng:

- Cẩu tặc, hôm nay ta không giết được ngươi thì Nhiệm Phi Yến này không kể là người.

Ngay khi đó, Thái Nhạc tứ hiệp đã chặn ngay trước mặt người đàn ông. Người đàn bà tên Nhiệm Phi Yến liền kêu lên:

- Lâm Ngọc Long, ngươi còn chưa chịu đứng lại ư?

Lâm Ngọc Long quát Thường Trường Phong đang chặn ngay đằng trước:

- Tránh ra.

Y vừa nói vừa hụp xuống tránh một viên đạn từ phía sau bắn tới, chỉ nghe một tiếng “Oái chao”, viên đạn đã bắn trúng ngay mũi Thường Trường Phong. Thường Trường Phong giận quá, chửi liền:

- Con mụ thối tha, người bắn trúng ta rồi.

Nhiệm Phi Yến nói:

- Trúng người thì đã sao?

Lại soẹt soẹt thêm hai tiếng, hai viên đạn khác nhắm thẳng vào y bắn tới. Thường Trường Phong liền giơ tấm bia đá lên, nhưng đỡ hụt, một viên trúng ngực, một viên trúng cánh tay khiến y tê dại, tấm bia đá rơi xuống đất kêu bình một tiếng. Y nhảy nhồm kêu toáng lên “Ồi chao”, hóa ra tấm bia linh hiển làm sao rơi trúng ngay ngón chân y.

Cái Nhất Minh và Hoa Kiếm Ảnh thấy nhị ca bị nạn, cùng xông vào Nhiệm Phi Yến. Nhiệm Phi Yến lại giương nỏ, bắn liên châu tới tấp, Cái Nhất Minh trúng một viên ngay mi tâm, còn Hoa Kiếm Ảnh thì gãy một chiếc răng cửa. Cái Nhất Minh kêu lớn:

- Gió lớn, gió lớn.

Nhiệm Phi Yến bị bốn người ngăn trở, thấy Lâm Ngọc Long đã cầm đầu chạy ra khỏi khu rừng, trong bụng tức giận, càng cố đuổi theo, vừa chạy vừa quay lại nghe bụp một tiếng, đã bắn chiếc ống vó Tiêu Dao Tử đang ngậm trong mồm rơi xuống đất. Viên đạn đó thủ lĩnh rất mạnh, bắn lại chính xác, chính là thuật bắn đạn có tên là Hồi Mã Đạn. Nhiệm Phi Yến mỉm cười, quay lại chửi:

- Lâm Ngọc Long, tên giặc thối tha kia, còn chưa chịu đứng lại ư?

Chỉ nghe Lâm Ngọc Long hỏn hển đáp:

- Có giỏi thì cùng với đại gia dùng đao, dùng thương đánh tay đôi ba trăm hiệp, dùng đạn bắn người thì có gì là hay?

Hai người càng chửi càng xa, cùng chạy về hướng bắc. Hoa Kiếm Ảnh hỏi:

- Đại ca, Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến là nhân vật nào thế?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm rồi nói:

- Lâm Ngọc Long là một hảo thủ về đơn đao, còn người đàn bà Nhiệm Phi Yến kia là một danh gia bắn nỏ đạn.

Cái Nhất Minh nói:

- Đại ca liệu sự như thần, nói ra nghe có lý lắm.

Hoa Kiếm Ảnh nói:

- Thiếu phụ đó mặt mày coi cũng được, chắc là gã họ Lâm nhìn thấy toan giở trò phi lễ.

Tiêu Dao Tử nói:

- Chính thế, bọn Thái Nhạc tứ hiệp chúng mình hành hiệp trượng nghĩa, thấy chuyện bất bình là can thiệp, kỳ sau gặp tên dâm tặc Lâm Ngọc Long thế nào cũng cho y một trận cho biết thân.

Thường Trường Phong tiếp lời:

- Không chừng hai kẻ Lâm Nhiệm kia có thù giết cha, không biết ai phải ai trái. Con mẹ nó, chân mỗ đau quá đi mất.

Nói xong lấy tay xoa chân. Tiêu Dao Tử nghiêm mặt nói:

- Tên họ Lâm kia mặt đầy hoành nhục[2], mới nhìn đã biết là kẻ chẳng tốt lành gì. Còn con mẹ họ Nhiệm tuy ra tay lỗ mãng, nhưng xem võ công y thị, hẳn là danh môn chính phái.

Cái Nhất Minh nói:

- Đại ca liệu sự như thần, nói ra nghe có lý lắm.

Thường Trường Phong đang toan biện giải thêm, bỗng nghe ngoài bìa rừng có tiếng người ngậm nga:

Trong tay có sẵn vàng kia,

Sướng ơi là sướng có chi cho bằng.

Hôm qua tiền bạc sạch banh,

Hôm nay kiết xác thành anh nhà nghèo.

Nhưng không vì thế mà sầu,

Vẫn cười đem đốt khăn đầu cho vui...

Một thanh niên thư sinh tay cầm quạt phe phẩy vừa ngậm nga vừa lững thững đi vào trong rừng, đằng sau lèo đèo một đứa tiểu đồng, vác theo một bạch hành lý. Hoa Kiếm Ảnh cầm trong tay chiếc răng cửa mới bị gãy, trong lòng đang bực bội, thấy gã học trò cò vẻ ung dung thư thái, lại còn ngậm thơ nào là hoàng kim, tiền bạc liền đưa mắt cho Cái Nhất Minh, nhảy ra quát lớn:

- Thằng học trò khốn kiếp, ngươi ở đây ư ử ngậm nga cái gì? Thơ thần nhà ngươi làm đại gia nhức đầu chóng mặt, mau mau bồi thường cho ta.

Thư sinh kia thấy bộ dạng bốn người, giật mình kinh hãi, hỏi lại:

- Thỉnh vấn nhân huynh, đền là đền cái gì?

Cái Nhất Minh nói:

- Đền vì đã làm cho bọn ta nhức đầu chóng mặt, mỗi người một trăm lượng bạc, tổng cộng bốn trăm lượng tất cả.

Gã học trò le lưỡi nói:

- Sao nhiều thế? Ngay đến đương kim hoàng đế nhức đầu, cũng chưa tốn đến bấy nhiêu tiền thuốc.

Cái Nhất Minh nói:

- Tên hoàng đế là cái quái gì? Người đem bọn ta so sánh với hoàng đế, thật là lớn mật. Đã thế thêm cái tội ấy, bốn trăm lượng gấp đôi lên, thành tám trăm lượng.

Thư sinh nói:

- Nhân huynh so với hoàng đế còn tôn quý hơn, khiến người ta phải bội phục. Thỉnh vãn nhân huynh tôn tính đại danh, xem lai lịch cỡ nào.

Cái Nhất Minh nói:

- Ha ha, tại hạ họ Cái, tên Nhất Minh, trên giang hồ gọi là Bát Bộ Cẩn Thiềm, Trại Chuyên Chư, Đạp Tuyệt Vô Ngấn, Độc Cước Thủy Thượng Phi, Song Thích Cái Thất Tinh, trong Thái Nhạc tứ hiệp thì đứng hàng thứ tư.

Thư sinh kia chấp tay nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, đã lâu.

Y quay sang Hoa Kiếm Ảnh hỏi:

- Còn vị nhân huynh này?

Hoa Kiếm Ảnh nhăn mặt:

- Ai hơi đâu mà anh anh, em em với người?

Y giơ tay ra đẩy tên thư đồng, cầm lấy cái bọc y đang vác, nhấc nhấc thấy nặng, trong bụng mừng thầm liền mở ra coi, không khỏi thất vọng, thấy bên trong chỉ toàn sách cũ. Thường Trường Phong kêu lên:

- Toàn đồ vứt đi.

Thư sinh kia vội nói:

- Lời đó của nhân huynh sai rồi. Sách vở thánh hiền, sao lại nói là đồ vứt đi? Người xưa nói rằng trong sách sẵn có nhà vàng.

Thường Trường Phong nói:

- Trong sách có hoàng kim ư? Sách cũ này một xu một quyển cũng chẳng ai mua.

Lúc đó Cái Nhất Minh đã mở tung bọc hành lý, ngoài vài bộ quần áo, chẳng có tiền bạc gì. Thái Nhạc tứ hiệp ai nấy đều thất vọng. Thư sinh kia nói:

- Tại hạ đi học kiếm mẹ, gặp được bốn vị nhân huynh, thật may mắn xiết bao? Bốn vị được gọi là Thái Nhạc tứ hiệp, ắt hẳn cứu khổn phò nguy, hành hiệp trượng nghĩa, trên chốn giang hồ nổi danh.

Tiêu Dao Tử nói:

- Mấy câu người nói không sai chút nào.

Gã học trò nói tiếp:

- Hôm nay gặp được bốn vị anh tài hiệp sĩ, thật là tam sinh hữu hạnh. Tại hạ trước mắt gặp chuyện khó khăn, mong bốn đại hiệp rút đao tương trợ, giúp cho một tay.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Cái đó cũng dễ, chúng ta đã mang danh hiệp khách, thấy người gặp khó khăn mà chẳng ra tay, thì có khác gì chỉ mang tiếng hiệp nghĩa xương thôi sao?

Gã thư sinh liền tiếp vái chào cảm tạ. Cái Nhất Minh hỏi:

- Thế kẻ nào đã hiếp đáp người thế?

Thư sinh nói:

- Việc này nói ra thật xấu hổ, chỉ sợ bốn vị huynh đài chê cười thôi.

Hoa Kiếm Ảnh chợt hiểu ra, nói:

- A, hóa ra em gái người xinh đẹp, bị cường hào ác bá bắt mấy chứ gì?

Thư sinh lắc đầu:

- Không phải, tôi không có em gái.

Cái Nhất Minh vỗ tay nói:

- À, chắc là thổ hào, quan lại cường chiếm vợ người?

Gã thư sinh vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Cũng không phải. Tôi chưa lấy vợ, làm gì có ai?

Thường Trường Phong nóng ruột, hỏi dồn:

- Thế là chuyện gì? Mau nói huych toẹt ra cho bọn ta nghe.

Thư sinh đáp:

- Nói thì nói, bốn vị đại hiệp xin đừng trách.

Thái Nhạc tứ hiệp vẫn tự xưng là “tứ hiệp” nhưng trên giang hồ, chốn võ lâm chưa từng được ai gọi là đại hiệp này đại hiệp nọ cung kính như thế bao giờ, bây giờ nghe gã học trò này tôn trọng mình như thế, ai nấy ưỡn ngực, cùng nói:

- Nói mau, nói mau, có chuyện gì khó khăn, Thái Nhạc tứ hiệp thể nào cũng ra tay lo liệu cho.

Gã thư sinh vái một vái thật sâu, nói:

- Tại hạ phiêu bạt giang hồ, đi ngang qua quý địa, nói ra thật xấu hổ, tiền bạc nay hết sạch, chỉ mong tứ hiệp nhũ lòng ban cho vài chục lượng bạc. Tứ hiệp nghĩa bạc vân thiên, thích làm điều thiện ưa chuyện bố thí, tại hạ xin được cảm tạ trước.

Bốn hiệp sĩ nghe xong, không khỏi nhú mày, không nói nên lời. Bọn họ vốn toan ăn cướp gã thư sinh này, nào ngờ bị y nói năng ngọt ngào, xin ngược lại. Song Chương Khai Bi Thường Trường Phong giờ tay vỗ ngực lớn tiếng nói:

- Đại trượng phu có vì bằng hữu mà chịu hai đao đâm hai bên hông cũng chẳng sá gì, huống chi chỉ vài chục lượng bạc? Đại ca, tam đệ, tứ đệ, lấy tiền ra. Ta đây có...

Y thò tay vào túi khoắng một cái, nhưng không mở tay ra, thì ra trong túi không có đồng nào, ngay một xu teng cũng không. Cũng may Hoa Kiếm Ảnh và Cái Nhất Minh trong người cũng có đôi ba lượng bạc vụn, hai người móc ra đưa cho gã thư sinh. Gã học trò khom lưng vái dài, luôn mồm cảm ơn, nói:

- Cái ơn giúp đỡ tiền bạc này, tại hạ suốt đời không dám quên, nếu mai sau có duyên gặp lại, thể nào cũng báo đáp.

Nói xong dắt gã thư đồng đi ra khỏi rừng. Y ra khỏi khu rừng rồi, cười sảng sặc, nói với đứa đầy tớ:

- Mấy lượng bạc này, thưởng cho người cả đó.

Gã thư đồng sắp xếp lại mớ hành lý bị bốn gã kia lục tung, lấy ra một cuốn sách cũ mở ra. Dưới ánh mặt trời màu vàng chói lọi, trong cuốn sách kẹp đầy những miếng vàng lá mỏng mỏng, y cười nói:

- Tướng công nói trong sách có hoàng kim, bọn chúng lại không tin.

Thái Nhạc tứ hiệp tuy là bọn ăn cắp gà không xong thì xoay ra ăn trộm gạo, nhưng sau khi làm được một cử chỉ nghĩa hiệp, trong bụng cũng lấy làm sung sướng lắm. Cái Nhất Minh nói:

- Gã thư sinh đó ngao du khắp nơi, thể nào chẳng truyền dương tiếng tăm của bọn Thái Nhạc tứ hiệp chúng ta...

Vừa nói tới đây, bỗng nghe có tiếng nhạc ngựa leng keng, tiếng chân lộc cộc, một người cưỡi ngựa từ phương nam đi tới. Tiêu Dao Tử nói:

- Các vị huynh đệ, nghe tiếng chân ngựa chạy nhanh lắm, hẳn là một con tuấn mã. Không cần biết, mình cứ cướp con ngựa này đi, nếu như không có bảo vật nào khác, đem con ngựa này làm lễ vật cũng xong.

Cái Nhất Minh nói:

- Đại ca liệu sự như thần, nói ra nghe có lý lắm.

Y vội vàng cõng giầy lưng ra nói với mấy người kia:

- Mau lấy giầy lưng buộc lại để giăng chân ngựa.

Nói xong y liền nối bốn cái dây lưng lại thành một sợi, đang toan buộc vào hai gốc cây thì người cưỡi ngựa đã đến trước khu rừng. Người cưỡi ngựa thấy bốn gã này đang loay hoay buộc dây chẳng ngang đường, ngạc nhiên gò cương, hỏi:

- Các người làm gì thế?

Cái Nhất Minh nói:

- Đang chẳng giầy...

Vừa nói ra thấy không ổn, nhưng vừa quay lại đã yên tâm khi thấy người cưỡi ngựa chỉ là một cô gái xinh đẹp,. Thiếu nữ hỏi tiếp:

- Giăng giầy để làm gì?

Cái Nhất Minh đứng lên, hai tay vỗ vào nhau để phủi bụi, nói:

- Giăng giầy chặn ngựa của người.Ồ, người biết rồi thì chẳng giầy không còn ăn thua gì nữa. Người mau mau xuống ngựa, để lại cho bọn ta, rồi mau cút đi nơi khác. Thái Nhạc tứ hiệp chúng ta không bao giờ hiệp đáp đàn bà con gái để làm bại hoại tiếng tăm đâu.

Thiếu nữ kia cười, hỏi lại:

- Bọn người muốn ta để con ngựa lại, thế không phải hiệp đáp thì là gì?

Cái Nhất Minh ấp úng nói:

- Cái đó a... là có lý do.

Tiêu Dao Tử nói:

- Bọn ta không hiệp đáp người đâu, chỉ lấy con ngựa người cưỡi thôi. Một con vật đâu có đáng gì?

Y thấy con ngựa thân hình cao lớn, lông bóng mượt, coi rất hùng vĩ, yên vàng nhạc bạc, chỉ bộ yên cương không thôi, cũng đã có giá lắm rồi, khiến y càng nhìn càng ham.

Cái Nhất Minh nói:

- Đúng lắm, bọn ta Thái Nhạc tứ hiệp, là hán tử ngênh ngang trên cõi giang hồ, không thể nào lại đi làm khó dễ đàn bà con trẻ. Người chỉ cần để lại con ngựa, bọn ta sẽ không đụng tới một sợi lông của người. Thử nghĩ ta đây Bát Bộ Cẩn Thiềm, Trại Chuyên Chư, Đạp Tuyết Vô Ngấn...

Cô gái lấy tay bịt tai lại, nói:

- Thôi thôi, bọn người chẳng biết ta là ai, mà ta cũng chẳng biết các người là ai, có đúng không?

Cái Nhất Minh lạ lùng hỏi:

- Đúng vậy, nhưng mà thế là sao?

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Bọn mình hai bên không biết nhau, nếu có đắc tội, cha ta sẽ không giận ta. Đây, bốn tên giặc cỏ lớn mặt kia, tất cả cùng xông lên đi.

Bốn người chỉ thấy thoáng một cái, trong tay thiếu nữ đã có thêm một cặp đao, binh khí múa lên thế như gió cuốn, giục ngựa chạy tới trước, đao bên phải cắt đứt dây chằng đường, đao bên trái chém luôn xuống đầu Cái Nhất Minh. Cái Nhất Minh kêu lên:

- Đàn ông con trai không đánh nhau với con gái, chớ nên động thủ...

Trước mắt chỉ một ánh sáng trắng lóe lên, thanh đao đã chém xuống ngay mặt, y vội vàng giơ cương thích lên gạt. Chỉ nghe keng một tiếng, hai món binh khí chạm nhau, lưỡi đao của cô gái có sức hút rất mạnh, một đẩy một kéo, binh khí trong tay y cầm không vững, tuột khỏi tay văng lên cao đến mấy trượng, cắm luôn vào một cành cây.

Hoa Kiếm Ảnh và Thường Trường Phong từ hai bên xông tới, nhưng thiếu nữ đang ngồi trên lưng ngựa, hai tay hai đao liên tiếp từ cao chém xuống, Hoa Thường hai người đỡ gạt không nổi. Thiếu nữ thấy Thường Trường Phong tay cầm tấm bia đá, lấy làm lạ, hỏi:

- Ô, này ông kia, ông cầm cái đồ chơi gì thế?

Thường Trường Phong đáp:

- Đây là món binh khí độc đáo của Thường nhị hiệp, không có trong mười tám món binh khí, chiêu số kỳ diệu, ối ối... đau quá.

Thì ra thiếu nữ lật ngược thanh đao, dùng sống đao gõ lên cổ tay y một cái. Thường Trường Phong bị đau, món binh khí “độc đáo” rơi ngay xuống, thật khéo làm sao, lại rơi trúng ngay ngón chân cái vốn đã sưng vù.

Tiêu Dao Tử thấy tình thế xem không ổn, liền cầm cái tẩu thuốc xông lên tấn công. Cái tẩu của y đúc bằng thép ròng, sử dụng như phán quan bút, thế nhưng kỹ thuật điểm huyết, đả huyết, nhận huyết chưa tinh tường, điểm sai cả thước, thành ra cũng bằng xa cả dặm. Thiếu nữ thấy vậy tức cười, giả vờ sơ hở để cho y điểm trúng đùi bên trái, chỉ thấy hơi đau, quát lên:

- Con quỷ ho lao kia, người điểm huyết nào thế?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Đó là huyết Trung Độc, điểm cho đùi bị tê, tứ chi mềm xèo để phải bó tay chịu trói.

Thiếu nữ cười:

- Huyết Trung Độc đâu có ở đây, phía bên trái hai tắc kia mà.

Tiêu Dao Tử ngạc nhiên hỏi:

- Bên trái ư, không trúng à?

Y lại giơ tẩu thuốc, tới điểm lần nữa. Thiếu nữ vung đao chém xuống, đánh rơi cái quẩn hút thuốc của y, rồi lập tức đưa cả hai thanh đao qua tay phải, tay trái nắm ngay cổ áo y, hai gót chân đạp vào bụng ngựa một cái, con vật liền hí lên một tiếng dài, chạy thẳng ra khỏi khu rừng. Tiêu Dao Tử bị cô ta nắm ngay cổ, toàn thân tê dại, tứ chi mềm nhũn, đành chịu chết. Ba hiệp sĩ còn lại trong Thái Nhạc tứ hiệp liền kêu lên:

- Gió lớn, gió lớn.

Cổ hết sức chạy đuổi theo. Thế nhưng con ngựa trong chốc lát đã xa cả dặm. Tiêu Dao Tử bị cô ta kéo lê hai chân dưới đất, máu me đầm đìa, vội nói:

- Người nắm vào huyết Phong Trì của ta, là chỗ hai mạch Túc Thiếu Dương và Dương Duy giao hội, ta không cách nào cử động được, cũng không có gì là lạ. Không chiến đấu được dù có thua cũng vẫn vinh dự như thường.

Thiếu nữ cười khanh khách, gò cương ngựa ném y xuống đất nói:

- Người nói ra các huyết đạo đúng lắm.

Đột nhiên cô gái cười khẩy một tiếng, giơ thanh đao nhứ vào cổ y, quát lên:

- Người dám vô lễ với cô nương, không thể không giết.

Tiêu Dao Tử thở dài nói:

- Thôi cũng được. Thế nhưng người có chém thì chém vào huyết Thiên Trụ, một đao là khí tuyệt, khỏi phải chịu khổ sở lâu.

Thiếu nữ không nhịn cười được, nghĩ thầm gã ho lao này chết đến nơi còn nghiên cứu huyết đạo, chi bằng mình dọa y một phen để xem thế nào. Nàng lấy lưỡi dao để vào giữa hai huyết Thiên Trụ và Phong Trì trên cổ nói:

- Phải chỗ này không?

Tiêu Dao Tử kêu lên:

- Không, không, cô nương sai rồi, phải ở trên một tấc hai phân mới đúng...

Bỗng nghe ba người chạy tới thở hổn hển nói:

- Cô nương giết luôn cả ba đứa chúng tôi...

Chính là bọn Thường Trường Phong tam hiệp đã đến. Thiếu nữ nói:

- Việc gì các người lại tới đây chịu chết?

Cái Nhất Minh nói:

- Bọn Thái Nhạc tứ hiệp chúng ta nghĩa kết kim lan, không mong cùng năm cùng tháng sinh ra nhưng nguyện cùng năm cùng tháng cùng ngày chết với nhau. Cô nương giết đại ca, ba người chúng tôi cũng không muốn sống nên xin cô nương giết chết luôn một thể. Nếu ai mà cau mày, người đó không phải là hảo hán.

Y nói xong đi đến đứng bên cạnh Tiêu Dao Tử vươn cổ ra chịu chém. Thiếu nữ giơ đao lên, giả vờ như muốn chém xuống, Cái Nhất Minh mỉm miệng cười, không tránh né. Thiếu nữ nói:

- Được! Bốn người các người võ nghệ bình thường nhưng lại trọng nghĩa khí, có thể coi là hảo hán, ta tha cho các người đó.

Nói xong tra đao vào vỏ. Bốn người mừng quá, thật là cảm kích. Cái Nhất Minh nói:

- Thỉnh vãn tôn tính đại danh cô nương, bọn Thái Nhạc tứ hiệp chúng tôi xin ghi trong lòng, sau này sẽ báo đền ơn tha không giết.

Cô gái thấy bọn họ mở miệng là xưng “Thái Nhạc tứ hiệp”, không then chút nào, nhịn không được cười lên một tiếng, nói:

- Các người đừng hỏi tên ta làm gì. Ta hỏi các người đây, sao lại định cướp ngựa của ta?

Cái Nhất Minh đáp:

- Ngày mồng mười tháng ba năm nay, là sinh nhật năm mươi tuổi của Tần Dương đại hiệp Tiêu Bán Hòa...

Thiếu nữ nghe thấy tên Tiêu Bán Hòa hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Các người quen với Tiêu lão anh hùng ư?

Cái Nhất Minh nói:

- Chúng tôi không quen với Tiêu lão anh hùng, chỉ vì trước nay vẫn ngưỡng mộ anh danh của lão nhân gia, có thể nói là thần giao đã lâu, nên muốn nhân buổi tiệc thọ này đến bái phỏng. Nói ra thật xấu hổ, bốn anh em chúng tôi chưa có lễ mừng, nên không đến được, thành ra... vì thế... cho nên.. mới...

Thiếu nữ cười nói:

- Hóa ra các người định cướp ngựa của ta làm lễ vật.Ồ, cái đó cũng dễ.

Nói xong rút trên đầu xuống chiếc kim thoa, nói:

- Ta cho các người chiếc kim thoa này, viên minh châu nằm trên đó rất có giá trị, các người đem đến làm lễ vật, Tiêu lão anh hùng hẳn sẽ thích lắm.

Nói xong giục cương, con tuấn mã liền chồm tới chạy vọt đi.

Cái Nhất Minh cầm kim thoa trên tay, thấy viên minh châu trên kim thoa vừa tròn vừa to, ánh sáng chói lọi, tứ hiệp tuy không biết coi mặt hàng, nhưng cũng biết đây là một vật quý giá khó kiếm. Bốn người ngơ ngẩn nhìn viên ngọc, trong bụng vui mừng khôn xiết. Tiêu Dao Tử nói:

- Cô nương này khẳng khái hào hiệp, hẳn cũng là người cùng bọn với chúng ta.

Cái Nhất Minh nói:

- Đại ca liệu sự như thần, nói ra nghe có lý lắm.

*

* *

Cô gái ngồi trong một căn phòng nhỏ tại Phần An khách điểm ở trấn Cam Đình, trên bàn để một vò rượu nhỏ, trong vò là Phần tử nổi danh thiên hạ. Trấn Cam Đình ở phía nam phủ Tấn Nam giữa hai huyện Lâm Phần và Hồng Động, chính là nơi sản xuất ra rượu Phần. Thế nhưng nàng chỉ uống một ngụm, mồm đã thấy cay như xé, không thấy ngon chút nào. Thế nhưng sao cha nàng lại thích uống? Gia gia thường nói: “Con gái không được uống rượu”. Ở nhà nàng thường nghe cha nói đến loại rượu này, hôm nay có dịp lên trốn ra ngoài một mình, không thể không uống một bình Phần tử. Thế nhưng uống hết một vò kể không phải dễ. Nàng lại uống thêm một ngụm nữa, thấy mặt mày nóng bừng, giơ tay lên chùi, thấy vã mồ hôi.

Nàng nghe các tiêu khách ở phòng bên cạnh, anh một ly tôi một ly, không ngừng cạn chén, không lẽ họ không sợ cay hay sao? Lại nghe một giọng đàn ông ồm ồm kêu:

- Phở ky, cho thêm ba cân.

Cô gái nghe thấy thế lắc đầu. Một người khác nói:

- Trương huynh đệ, mình đi đường nên cẩn thận là hơn, uống ít đi một chút. Người ta đã bảo là “Giữ mồm giữ cả chân tay” có thể đi đâu mới không lộ hình tích. Bao giờ đến Bắc Kinh rồi, bọn mình sẽ uống một bữa cho thật đã đời.

Người kia cười đáp:

- Tổng tiêu đầu, tôi xem ông dè dặt quá đáng, bốn tên đó mới khoe khoang là Thái Nhạc tứ hiệp, đã khiến cho ông sợ... ha ha...phở ky, mang rượu ra mau.

Thiếu nữ nghe thấy Thái Nhạc tứ hiệp, nhin không nổi cười lên thành tiếng, hóa ra bọn tiêu sư này cũng đã đụng trận với Thái Nhạc tứ hiệp rồi. Lại nghe gã tổng tiêu đầu nói:

- Ta sợ đâu mà sợ? Người có biết đâu ta trên mình mang trọng trách nghìn cân. Mười vạn lượng diêm tiêu này, có đáng gì cho họ Chu này. Hừ, bây giờ ta chưa tiện nói cho người hay, bao giờ đến Bắc Kinh rồi, người tự khắc sẽ biết.

Gã Trương tiêu sư cười đáp:

- Phải rồi, phải rồi! Tôi chẳng biết gì hết, tôi chẳng biết gì hết. Ha ha, Uyên Ương Dao ơi là Uyên Ương Dao.

Thiếu nữ nghe đến ba chữ Uyên Ương Dao, tim đập thót một cái, bèn ghé tai sát tường nghe cho rõ, nhưng bên kia không thấy nói thêm gì nữa. Cô gái bỗng nghĩ ra một mẹo, đi ra khỏi phòng, rón rén đến trước cửa sổ phòng của các tiêu sư. Nàng nghe viên tổng tiêu đầu hỏi:

- Làm sao người biết? Ai là người tiết lộ phong thanh? Trương huynh đệ, chuyện này không phải chuyện đùa đâu nhé.

Tuy y đã đóng kín cửa phòng nhưng giọng nói thật là trịnh trọng. Gã Trương tiêu sư kia lạnh lùng đáp:

- Anh em trong đây có ai mà không biết? Riêng ông thôi cũng đã là một đại bí mật rồi.

Chu tổng tiêu đầu run run hỏi lại:

- Ai nói cho người biết?

Trương tiêu đầu nói:

- Ha ha, còn ai vào đây? Chính ông chứ ai.

Chu tổng tiêu đầu hỏi dồn:

- Ta nói ra hỏi nào? Trương huynh đệ, hôm nay nếu người không nói cho rõ ra thì không xong đâu. Họ Chu này bình thời dãi người không bạc...

Lại có tiếng một người khác nói:

- Tổng tiêu đầu đừng có nóng. Trương đại ca nói không sai, chính ông nói ra đó.

Chu tổng tiêu đầu hỏi lại:

- Ta ư? Ta ư? Sao lại ta là thế nào?

Người kia đáp:

- Từ khi tiêu xa rời Tây An, đêm nào nằm ngủ ông cũng nằm mơ, trong giấc mơ, nhắc đi nhắc lại: “Uyên Ương Dao, Uyên Ương Dao, kỳ này ta đưa tới Bắc Kinh, không thể sơ sót được, ai được Uyên Ương Dao sẽ vô địch thiên hạ...”.

Chu Uy Tín vừa sợ vừa thẹn, còn nói năng gì được nữa? Ai ngờ mình chăm chăm giữ cái đại bí mật, nhưng vì ban ngày nghĩ ngợi quá nhiều, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới “Uyên Ương Dao” không lúc nào nhãng ra, ngày nghĩ sao, đêm chiêm bao thế, nên trong giấc mơ nói huych toẹt cả. Y quay sang các tiêu sư vãi một cái, hạ giọng nói:

- Các vị nhất quyết không được nhắc tới ba chữ “Uyên Ương Dao”. Từ tối nay trở đi, ta sẽ dùng vải bịt chặt miệng khi đi ngủ.

Thiếu nữ ở ngoài song nghe thấy mấy câu đó, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm: “Đi lỏng gót giày không nên chuyện, Được rồi chẳng mất chút công phu”. Hóa ra đôi Uyên Ương Dao lại ở ngay trên người gã tiêu sư này. Ta ăn cắp đem về xem gia gia nói gì đây?

Thì ra cô gái đó họ Tiêu, tên Trung Tuệ, cha nàng chính là Tần Dương đại hiệp Tiêu Bán Hòa. Uy danh Tiêu Bán Hòa vang dậy, trên giang hồ các lộ hảo hán ai ai cũng quen biết. Tháng trước mọi người nghe tin đôi Uyên Ương Dao thất lạc đã lâu nay tái xuất hiện, do chính tổng đốc Xuyên Thiểm Lưu Ư Nghĩa tìm được. Hai thanh đao đó có liên quan lớn đến Tiêu Bán Hòa, ông ta thế nào cũng phải đoạt lại. Mọi người bàn tính với nhau biết thế nào Lưu Ư Nghĩa cũng đem bảo đao về kinh sư, dâng lên hoàng đế, nếu như đoạt được ngay tại phủ Tây An ắt có trọng binh trấn giữ, chỉ bằng chặn đường cướp lấy thì hơn.

Nào ngờ Lưu Ư Nghĩa giáo hoạt đa trí, được bảo đao rồi liền dàn nghi trận, lúc thì sai quan, lúc thì giả đoàn người đi tiến cống, phái hết đoàn này đến đoàn khác, khiến cho những hào sĩ giang hồ thèm muốn bảo đao toan cướp đoạt bị tổn thương không phải ít. Tiêu Bán Hòa nhân ngày sinh nhật năm mươi của mình, mới gửi Anh Hùng thiệp, mời các hảo hán bốn tỉnh Tần Tấn Dục Lỗ lại uống chén thọ tửu, nhưng trên thiệp có viết thêm yêu cầu kiệt tặn toàn lực cướp lại đôi bảo đao này. Lẽ dĩ nhiên, chỉ những người nào quen biết thật thân tình, nhiều nhiệt huyết, thiệp mời mới có hàng chữ đó, nếu không phong thanh tiết lậu, bảo đao không cướp được mà còn liên lụy đến tính mạng bạn bè.

Tiêu Trung Tuệ nghe thấy phụ thân nói về đôi bảo đao nên cũng muốn thử xem sao. Tiêu Bán Hòa sai học trò đem thiệp đi các nơi, nàng cũng nhân thể xin đi, Tiêu Bán Hòa sai người mai phục trên đường Thiểm Tây, nàng cũng đòi theo. Thế nhưng Tiêu Bán Hòa nhất quyết lắc đầu nói:

- Không được.

Nàng năn nỉ mãi, Tiêu Bán Hòa mới nói:

- Người thử hỏi đại mã và mã mã người xem có cho đi không?

Tiêu Bán Hòa có hai bà vợ, đại phu nhân họ Viên, nhị phu nhân họ Dương. Trung Tuệ do Dương phu nhân sinh ra, nhưng Viên phu nhân đối với nàng cưng chiều lắm, không khác gì con đẻ. Dương phu nhân không cho đi, Tiêu Trung Tuệ liền dối nói nhất định sáng hôm sau sẽ đi. Thế nhưng Viên phu nhân nói không được đi, Trung Tuệ không dám cãi lời. Vị Viên phu nhân đối với nàng rất dịu dàng, nhưng trong dáng dấp có vẻ uy nghiêm, nên từ bé không bao giờ dám cãi lời mẹ cả một tiếng.

Thành thử chuyện đi cướp bảo đao thì vừa hung hiểm, vừa kỳ diệu, thực là thú vị. Tiêu Trung Tuệ vừa nghĩ đến, không thể nào nhịn nổi nên một đêm khuya, viết vài hàng để lại cho cha, mẹ cả và mẹ ruột, lén dắt một con ngựa ra khỏi Tấn Dương. Nàng gặp phải bọn Thái Nhạc tứ hiệp muốn đến chúc thọ cha mình, nghĩ thầm anh hùng hảo hán trên giang hồ, võ công chắc cũng thể mà thôi, bây giờ nghe bọn tiêu sư nói chuyện, thấy chuyện cướp đao Uyển Ương cũng không có gì là khó.

Nàng quay lại, định trở về phòng, từ từ tính xem sẽ động thủ với bọn tiêu sư thế nào, nhưng vừa được hai bước, thì từ phòng đằng trước vọng ra một tiếng keng, chính là tiếng binh khí chạm nhau mà từ bé nàng đã quen thuộc. Cô gái kinh hãi: “Chao ôi, không xong! Người ta nhìn thấy mình rồi!” Bỗng nghe tiếng một người chửi:

- Định đánh thật chẳng?

Tiếng một người đàn bà kêu lên:

- Bộ tưởng ta còn nể nang người nữa chắc?

Chỉ nghe thấy tiếng choang choang liên tiếp, hai bên đánh nhau thật kịch liệt, xen lẫn có tiếng trẻ con khóc ré lên. Trong phòng thấy có hai bóng người, một nam một nữ, mỗi người cầm một thanh đơn đao, đánh nhau dữ dội toàn những đòn chí mạng.

Chỉ một lát sau, khách điểm biến thành đại loạn. Bỗng nghe Chu tổng tiêu đầu quát lớn:

- Tất cả các anh em không ai được ra ngoài, mọi người coi chừng, bảo vệ tiêu xa, cẩn thận đừng mắc vào kế điệu hổ ly sơn.

Tiêu Trung Tuệ nghe thế, nghĩ thầm: “Người ta đánh nhau chí mạng thế kia, không lẽ còn đánh giả vờ để điệu hổ ly sơn? Tiếc thay y không chạy ra coi, nếu không thì thật là dịp tốt để lên vào ăn trộm đao”. Nhìn lại hai cái bóng đen kia, người đàn bà xem chừng yếu hơn, liền tiếp thối lui, người đàn ông từng bước từng bước ép tới, không chịu lui ra chút nào. Lòng hiệp nghĩa của cô gái nổi lên, nghĩ thầm: “Tên ác tặc này thật là vô lễ, ban đêm lên vào phòng phụ nữ, giở trò cường bạo, chuyện bất bình như thế không lẽ ngồi yên?”. Nàng đang định xông vào giúp người đàn bà, nhưng nghĩ lại: “Không được, nếu ta ra tay thì lộ hết hành tàng, nếu như bọn tiêu sư nhìn thấy, chuyện ra tay ăn trộm đao không còn dễ dàng được nữa”. Tiêu Trung Tuệ bèn cố nén cơn giận, thấy tiếng binh khí chạm nhau giảm đi, hai bên nam nữ mở mồm chửi rửa, nghe giọng miền nam đất Lỗ, nàng nghe không hiểu đến quá nửa.

Nàng nghe một hồi bỗng thấy khó chịu, đang định về phòng, bỗng nghe kệt một tiếng, cửa một gian phòng ở phía đông mở ra, một thư sinh đi ra. Y lớn tiếng nói:

- Hai vị vì có gì lại sinh chuyện? Sao không ngồi xuống nói chuyện phải quấy với nhau, việc gì phải động đao động thương?

Y vừa nói, vừa đi đến cửa sổ phòng hai người kia, dường như muốn khuyên giải. Tiêu Trung Tuệ nghĩ thầm: “Tên ác đồ này hung tợn thế, đời nào nói chuyện phải quấy với người”. Chỉ thấy trong phòng lại có tiếng binh khí chạm nhau, rồi một viên đạn từ trong phòng bắn ra ngoài cửa sổ, nghe bốp một tiếng, đánh rơi luôn cái mũ của chàng thư sinh nọ xuống đất. Gã học trò kêu lên:

- Ôi chao, không xong rồi.

Y lẩm bẩm một mình:

- Thành đã cháy thì đến cá trong ao cũng chịu tai ương. Người quân tử không đứng nơi bức tường sắp đổ, nên mình triết bảo thân là hơn.

Nói xong y chậm rãi đi về phòng. Tiêu Trung Tuệ thấy vậy tức cười quá, lại e người đàn bà đang gặp chuyện khẩn cấp, gã ác đồ kia chẳng còn ngại ngùng gì, người đàn bà thế nào cũng bị thua to. Thế nhưng lúc đó

trong phòng không còn nghe tiếng đánh nhau nữa, khách điểm trở lại lặng như tờ. Tiêu Trung Tuệ trong bụng tính toán: “Gia gia thường nói, hành sự phải chia ra nặng nhẹ, hoãn cấp, trước mắt chuyện trộm đao là khẩn cấp, đành để cho gã hung đồ vô pháp vô thiên”.

Nghĩ thế nàng bèn về phòng đóng cửa lại, nằm trên giường suy nghĩ chuyện làm thế nào lấy được bảo đao: “Tiêu đội đó người không phải ít, mình chỉ một người làm sao đối phó đây? Chi bằng đang đêm chạy về Tấn Dương cho cha mình hay, để cho ông điều động thủ hạ. Thế nhưng nếu mình nghĩ được cách nào ăn cắp được hai thanh đao dâng lên cho cha, không hay hơn sao?”. Nghĩ đến lúc đắc ý như thế, núm đồng tiền trên má nàng lõm hẳn xuống. Thế nhưng kế nào đây? Nàng từ bé được cha dạy dỗ, võ công không phải kém nhưng về mưu kế thì nàng chẳng mấy khi dùng, trong bụng không có bao nhiêu, đúng ra chẳng có gì cả.

Nàng nằm trên giường, suy nghĩ đến nhức cả đầu, tuy có nghĩ ra năm sáu cách nhưng suy đi tính lại, thì không thể nào dùng được. Nằm mơ mơ màng màng một hồi, mí mắt trĩu xuống, bỗng trong đêm thanh vắng có tiếng cóc, cóc, cóc... từ xa đến gần, dường như có ai dùng thiết trượng đi trên đường đá tới đây, hẳn là một người mù lòa.

Tiếng cóc cóc đến trước khách điểm thì ngừng lại, kể đến lại có tiếng gậy gõ cộp cộp vào cửa khách điểm, rồi có tiếng điểm tiểu nhị mở cửa, và tiếng một người già nua hỏi mượn phòng. Điểm tiểu nhị bảo người đó đưa tiền trước, người mù đó đưa tiền ra nhưng còn thiếu đâu hai đồng. Rồi người cự tuyệt, kẻ cầu xin, tên nhà trọ chửi mắng bằng những lời thô tục, từng câu từng câu đều lọt vào tai Tiêu Trung Tuệ.

Nàng càng nghe càng thấy ông già mù đáng thương, liền ngồi dậy, lấy trong bọc ra một đỉnh bạc nhỏ, mở cửa đi ra, đã thấy gã thư sinh hoa chân múa tay, mang giọng chỉ hồ giả đã đang nói phải quấy cho gã điểm tiểu nhị nghe, xem ra y tuy biết đạo mình triết bảo thân nhưng lại hay xía vào chuyện người khác. Gã học trò nói:

- Anh tiểu nhị, kính người già cả, thương người nghèo khổ, là những việc rất nên làm, có thiếu hai xu, thôi cũng bớt cho người ta cũng được rồi.

Điểm tiểu nhị bực dọc nói:

- Tướng công nói nghe hay quá, nếu ông có lòng tốt, thì sao ông không trả giùm cho người ta đi.

Gã thư sinh nói:

- Người nói thế sai rồi. Ta là kẻ lữ hành, tiền bạc mang theo đâu có là bao. Tiền phòng của nhà người lại đắt thấy mà khiếp, nếu ăn tiêu không dè dặt, chỉ sớm tối sẽ không khác gì Phu Tử bị nguy nơi nước Trần, nước Sái. Chính thế mà anh tiểu nhị bớt cho người ta hai đồng mới phải.

Tiêu Trung Tuệ cười rộ lên, gọi lớn:

- Thôi, này anh tiểu nhị, tiền đó để tôi trả cho, cầm lấy.

Điểm tiểu nhị vừa quay đầu, thấy một vật lấp lánh, một đỉnh bạc vụn bay tới, vội đưa tay chụp. Hai tay y cầm tiền đã quen, không bao giờ hụt, thế nhưng lần này đầu tiên trong đời tiền ném tới, chưa tập luyện, nghe bịch một tiếng, khối bạc trúng ngay ngực, đau quá kêu “Ồi chà” một tiếng. Gã thư sinh nói:

- Người xem đó, một cô gái tuổi còn nhỏ mà đã có lòng tốt. Tiểu nhị ca, người là đàn ông con trai mà kém xa.

Tiêu Trung Tuệ đưa mắt liếc y một cái, thấy gã mặt dài mắt sáng, lông mày như kiếm xé lên, mặt đầy anh khí, hơi ngạc nhiên vội cúi đầu xuống. Chỉ nghe ông già mù nói:

- Đa tạ tướng công có lòng tốt, giúp cho lão tiền ăn tiền ở, xin cảm ơn. Không biết ân công cao tính đại danh là gì, lão mù xin ghi nhớ trong lòng, sau này có dịp báo đền ân đức.

Gã học trò đáp:

- Tiểu khả họ Viên, tên Quán Nam, chuyện nhỏ nhặt đó có đáng gì đâu? Lão trượng tôn tính đại danh là gì?

Ông già mù đáp:

- Tiệm danh của lão mù này là Trác Thiên Hùng.

Tiêu Trung Tuệ trong bụng cười thầm: “Ông già này đúng là mắt lừa mà lòng cũng mù nốt. Rõ ràng là ta cho ông ấy tiền, lại đi tạ ơn người khác”. Đột nhiên nàng nghe ba chữ Trác Thiên Hùng, trong lòng hoang mang: “Cái tên này ta đã nghe tới rồi. Hôm đó mình đi ngang phòng của mẹ cả, cha và mẹ cả mình đã nói đến tên này, vừa thấy mình liền nín bật. Không biết chỉ cùng họ, cùng tên hay cùng âm mà khác chữ? Cha ta sao lại biết được ông già mù này?”.

Viên Quán Nam đi chung với Trác Thiên Hùng cùng theo điểm tiểu nhị vào trong nội viện. Khi đi ngang qua Tiêu Trung Tuệ, Viên Quán Nam đột nhiên vãi dài nói:

- Cô nương, chắc cô mang nhiều tiền lắm nhỉ?

Tiêu Trung Tuệ không ngờ y lại mở miệng nói chuyện với mình, mặt đỏ lên, không biết phải hoàn lễ hay không, nói:

- Cái gì?

Viên Quán Nam nói:

- Tiểu khả thấy cô nương hào sảng như thế, nên có ý muốn mượn ít tiền tiêu.

Tiêu Trung Tuệ không ngờ y dám mở miệng hỏi mượn tiền, càng thêm rối trí, mặt đỏ bừng, không biết phải trả lời sao, đứng đờ ra một lát rồi quay mặt đi. Thư sinh kia nói:

- Được, nếu cô không cho mượn, cũng chẳng sao. Thôi tiểu khả đi hỏi người khác vậy.

Nói xong lại vãi một cái, quay mình đi trở về phòng. Tiêu Trung Tuệ tim đập thành thịch, chưa định thần được, bỗng nhiên phòng bên lại có tiếng binh khí chạm nhau cùng tiếng chửi rủa vang lên, nghe bình một tiếng lớn, cửa sổ tung ra, một hán tử tay cầm đơn đao nhảy ra ngoài, tay trái ôm thêm một đứa bé. Tiếp đó một thiếu phụ cũng nhảy cửa sổ đuổi theo, đầu tóc rối tung, vừa múa đao vừa mắng:

- Trả lại con ta, người ôm nó đi đâu?

Hai người một trước, một sau, chạy thẳng ra khỏi khách điểm. Tiêu Trung Tuệ thấy thiếu phụ mặt mày hoảng hốt, lửa giận trong lòng khó mà ngăn nổi, nghĩ thầm: “Tên hung đồ này cướp đứa con của bà ta, thật là thương thiên hại lý, mình không thể nào không can thiệp”. Nàng vội về phòng lấy song đao, chạy đuổi theo.

Nàng nghe xa xa tiếng thiếu phụ luôn mồm réo gọi:

- Mau bỏ con ta xuống, nửa đêm gà gáy, làm cho nó sợ. Tên ác tặc chết đâm chết chém kia, làm con ta sợ, ta... ta...

Tiêu Trung Tuệ theo tiếng mà đuổi, nào ngờ gã hung đồ và thiếu phụ khinh công rất khá, chạy theo đến hơn một dặm mới thấy hai người đang quần thảo. Tên hung đồ tay ôm đứa trẻ, xem chừng kém thế, nên bỏ đứa trẻ xuống một tảng đá, rồi quay lại múa đao tấn công. Tiêu Trung Tuệ ngừng chân, xem võ công tên đó ra sao đã, thấy y sức lực mạnh mẽ, thế đao ác độc. Thiếu phụ vừa đánh vừa lùi, xem ra chỉ chớp mắt sẽ bị thương vì đao của y ngay. Tiêu Trung Tuệ cầm đao nhảy ra, quát lớn:

2. Dịch Giả : Nguyễn Duy Chính (2)

- Ác tặc, chưa ngừng tay sao?

Tay phải chém như một đao, tay trái vươn ra đâm vào ngực gã hung đồ. Thiếu phụ thấy Tiêu Trung Tuệ nhảy ra đánh, đứng ngăn người ra, lo cho đứa con vội chạy lại bế nó lên. Gã kia giờ đao lên đỡ, hỏi lại:

- Người là ai?

Tiêu Trung Tuệ cười khẩy:

- Ta là cô nương chuyên xen vào chuyện bất bình.

Nàng múa đao chém xuống. Ngoại trừ khi cùng cha hay các sư huynh tập luyện ra chiêu, cùng người ngoài động thủ thì Thái Nhạc tứ hiệp là lần đầu tiên, còn gã hung đồ này là lần thứ hai. Gã này võ công cao hơn Thái Nhạc tứ hiệp nhiều, chiêu số huyền ảo, một thanh đơn đao múa may, tay trái lại thỉnh thoảng đánh ra một chưởng trầm mãnh. Tiêu Trung Tuệ kêu lên:

- Ác tặc giỏi nhỉ, ngang ngược đến thế sao?

Đao bên tay trái tấn công thật sát, sử dụng thế Phân Hoa Phất Diệp. Gã hung đồ giật mình kinh hãi, vội nghiêng người qua tránh né. Tiêu Trung Tuệ kêu lên:

- Ngã này.

Đao ngắn đâm xéo qua, trúng ngay đùi bên trái của tên hung đồ. Y rống lên một tiếng, một chân khụy xuống, nhưng vẫn cố vung đao trả đòn. Song đao của Tiêu Trung Tuệ cùng đánh ra, dù cho y đưa đao ra gạt, chân liền quét ngang, đá y ngã lộn ra đất, đao ngắn lại đâm luôn vào đùi bên phải.

Đột nhiên có một luồng gió ủa tới, một thanh đao từ phía sau chém đến, Tiêu Trung Tuệ giật mình kinh hãi, không dám tính chuyện đả thương gã hung đồ, vội vào xoay đao lại đỡ, chiêu Sư Tử Hồi Thủ đó thật vừa đúng lúc, nghe keng một tiếng, hai thanh đao chạm nhau, trong bóng đêm lửa tóe ra. Nàng vừa thoát nhìn, lại càng ngỡ ngẩn, thì ra kẻ ở sau lưng đánh lên kia chẳng ai xa lạ mà chính là thiếu phụ tay đang bồng một đứa trẻ. Đao của thiếu phụ bị nàng gạt ra, lại sẵn tới chém một nhát nữa. Tiêu Trung Tuệ biết rằng chiêu Dạ Xoa Thám Hải này là chiêu thí mạng không cần tính tới chuyện an nguy của bản thân cốt để đả thương địch thủ, nên vội vung đao gạt ra, kêu lên:

- Bộ bà điên hay sao?

Người đàn bà đáp:

- Có người điên thì có.

Đơn đao chém xéo ngang, nhắm vào sống thanh đao dài của Tiêu Trung Tuệ, nhưng lại liệng qua sát ngay ngón tay của nàng. Tiêu Trung Tuệ kinh hãi, thấy thiếu phụ lực khí tuy không bằng gã hung đồ, nhưng đao pháp giáo quyết, xem chừng còn hơn xa.

Lúc này gã kia đã buộc xong vết thương, lại cầm đao xông lên giáp công. Hai người đánh một, chiêu nào chiêu nấy độc ác, Tiêu Trung Tuệ kêu khổ thầm: “Thì ra hai người này lập mưu, cố ý dụ ta vào tròng”.

Tuy đao pháp của nàng tinh diệu, nhưng dấu sao cũng ít kinh nghiệm đối địch, lúc này canh khuya nơi đồng không mông quạnh thế này, bị hai người giáp công, không biết chung quanh còn bao nhiêu kẻ địch mai phục nữa, trong bụng không khỏi khiếp sợ, vừa đánh vừa mắng:

- Ta cùng các người không thù không oán, tại sao lại bày ra kế độc để hại ta?

Tên hung đồ chửi lại:

- Ai cần quen biết người làm gì? Tiểu tặc kia, sao ngươi vô duyên vô cớ đến chém ta một đao?

Thiếu phụ cũng quát lên:

- Người là người của phái nào? Sao không hỏi rõ đầu đuôi đã ra tay đả thương người khác?

Mụ quay lại hỏi gã hung đồ:

- Long ca, vết thương trên đùi ra sao?

Trong giọng nói đầy vẻ lo lắng. Tên hung đồ nói:

- Con mẹ nó, đau lắm.

Tiêu Trung Tuệ lạ lùng:

- Các người không phải chủ tâm hại ta ư?

Thiếu phụ đáp:

- Người thực sự muốn gì? Sao lại hung hăng dữ tợn, ỷ vào võ nghệ cao cường chẳng? Ta không hiểu tại sao người lại lì lợm đến thế.

Tiêu Trung Tuệ giận dữ nói:

- Ta thấy người bị gã này hiếp đáp, có lòng tốt cứu cho, ai biết đâu là hai người chỉ giả vờ đánh nhau.

Thiếu phụ đáp:

- Ai nói giả vờ đánh nhau? Vợ chồng ta gây gỗ là chuyện bình thường, việc gì đến người mà xía vào?

Tiêu Trung Tuệ nghe thấy “vợ chồng gây gỗ”, giật mình kinh hãi, ấp a ấp úng hỏi lại:

- Các người... các người là vợ chồng ư?

Nàng vội vàng nhảy về sau, đầu óc hoang mang. Gã đàn ông nói:

- Thì đã sao? Bọn ta một nam một nữ ở chung một phòng, lại đẻ được một đứa con, không phải vợ chồng thì là gì?

Tiêu Trung Tuệ lạ lùng:

- Đứa bé này là con của hai người ư?

Người đàn bà đáp:

- Y là cha nó, ta là mẹ nó, có gì liên quan đến người? Y tên Lâm Ngọc Long, ta tên Nhiệm Phi Yến, người còn muốn hỏi gì nữa?

Nói xong lại hầm hừ giơ đao lên xông vào chém. Tiêu Trung Tuệ nói:

- Nếu hai người là vợ chồng, sao lại đánh nhau chửi nhau, rút dao chém nhau?

Nhiệm Phi Yến cười khẩy:

- Ha ha, này cô nương ơi, đợi khi nào cô lấy chồng, lúc đó cô biết ngay. Vợ chồng không đánh nhau cãi nhau thì đâu có còn là vợ chồng nữa? Vợ chồng nào chẳng sáng đánh nhau chiều làm hòa, có ai không thế đâu?

Tiêu Trung Tuệ buột miệng cãi liền:

- Cha mẹ tôi đâu có cãi nhau, đánh nhau?

Lâm Ngọc Long ôm vết thương trên đùi chửi:

- Con mẹ nó, thế thì đâu có còn là vợ chồng nữa? Hửn là không phải đạo vợ chồng, ối, ối...

Nhiệm Phi Yến thấy chồng rên rỉ, vội bỏ con xuống, chạy lại xem vết thương, xem thần tình không phải giả dối, đúng là một đôi vợ chồng thương yêu nhau. Lâm Ngọc Long vẫn lầu lầu bầu chửi:

- Con mẹ nó, không cãi nhau, không đánh nhau thì còn gì là vợ chồng?

Tiêu Trung Tuệ ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Hửn, như thế thì đúng là mắng mỏ cha mẹ ta rồi còn gì?” Nàng cơn giận nổi lên, muốn cho y một bài học nhưng lấy một địch hai, xem ra đánh không lại, thấy đứa bé nằm trên tảng đá, khóc oa oa không ngớt, liền quay lại bồng lên, chạy vụt đi.

Nhiệm Phi Yến băng bó cho chồng xong, quay lại kiểm con hoảng hốt kêu lên:

- Con đâu rồi?

Lâm Ngọc Long cũng kêu “Ồi chao” một tiếng, nhảy nhồm lên, nói:

- Con tiện nhân đó bé đi mất rồi.

Nhiệm Phi Yến nói:

- Sao không nói sớm?

Lâm Ngọc Long nói:

- Người đang bế con, sao lại bỏ nó xuống?

Nhiệm Phi Yến nổi cơn lôi đình, nhảy tới nghe bốp một tiếng đã đánh chông một cái bạt tai, quát lên:

- Thì ta phải bằng bó cho người, đồ chết bầm.

Lâm Ngọc Long đâm lại vợ một cái, chửi:

- Có đứa con coi cũng không xong, ai cần người sẵn sóc?

Nhiệm Phi Yến nói:

- Đồ chó má, để ta đi cướp con về trở lại sẽ cho người biết tay.

Mụ vừa nói vừa ra sức đuổi theo. Lâm Ngọc Long nói:

- Đúng rồi, đoạt lại con cần hơn. Con mụ thối thây, có đứa con rút ruột đẻ ra cũng không biết giữ, còn được cái tích sự gì nữa?

Nói xong cũng chạy đuổi theo vợ.

Tiêu Trung Tuệ nấu mình sau một thân cây to, tay bịt chặt miệng đứa nhỏ để tiếng khóc của nó khỏi vang ra, thấy hai vợ chồng Lâm Nhiệm vừa chửi vừa đuổi, càng lúc càng xa, trong bụng cười thầm, bỗng thấy có gì nóng hổi, cúi xuống nhìn thì thấy áo đã ướt đầm một mảng lớn, hóa ra thằng bé vừa mới đại. Nàng bực mình, vỗ lên đứa nhỏ một cái, mắng nó:

- Sao đại không nói trước?

Thằng nhỏ đó chưa đầy tuổi tôi làm gì đã nói được, bị nàng vỗ một cái khóc ré lên. Tiêu Trung Tuệ cảm thấy bất nhẫn, chỉ biết ru “Nín đi, cục cưng” vỗ vỗ nó. Vỗ một hồi, đứa bé nhắm mắt ngủ. Tiêu Trung Tuệ thấy đứa trẻ mập mạp xinh xắn, mặt mũi hồng hào trông thật ngây thơ khả ái, trong lòng thấy vui vẻ nghĩ thầm: “Thôi mình đem trả cho cha mẹ nó, dọa thế cũng đủ rồi”. Nàng thấy cặp vợ chồng kia chạy về hướng bắc nên cũng không trở về nhà trọ, theo hướng bắc đuổi theo.

Chạy đến hơn chục dặm, trời đã mờ mờ sáng, vẫn không thấy hai vợ chồng kia đâu. Đến lúc trời sáng hẳn, nàng lại đến một khu rừng rậm, chim chóc kêu ríu rít, chung quanh đầy hoa đồng cỏ nội thơm phả vào mũi. Tiêu Trung Tuệ thấy cảnh trí khu rừng thanh u, đêm qua không ngủ cũng đã thấy mệt, nên tìm một vùng cỏ mượt, tựa gốc cây dương thần, cúi xuống thấy đứa bé trong lòng đang ngủ ngon, chẳng bao lâu chính nàng cũng ngủ nốt.

Ánh mặt trời nóng dần nhưng dưới gốc cây vẫn mát, mùi hương hoa càng thêm nồng, đang cơn mơ màng nghe thấy tiếng: “Uy Võ - Tín Nghĩa - Uy Võ - Tín Nghĩa” tiếng của tên chạy hiệu tiêu cục rao lên từ xa vọng đến. Tiêu Trung Tuệ ngáp dài một cái, mắt chưa mở hẳn thì tiếng rao đã tới gần bên.

Tiêu đội đang đến chính là Uy Tín tiêu cục.

Thiết Tiên Chấn Bát Phương Chu Uy Tín dẫn đầu đoàn tiêu đội đã đến khu rừng, chỉ qua hết khu rừng là đến Hồng Động huyện, từ đó trở đi sẽ là đường cái quan. Hiện giờ trời mới đứng bóng, xem ra là một ngày nắng ráo, có lẽ không xảy ra chuyện gì nhưng trong bụng y vẫn không hết thắc thỏm. Đằng sau tiêu đội, gậy của lão già mù đập xuống nghe “cốc” một tiếng khiến y không khỏi giật mình.

Sáng hôm nay khi ra đi, lão già mù cũng đi theo tiêu đội, lúc đầu cũng không ai để ý. Thế như ngựa xe đi cũng khá nhanh, mà lạ thay, lão già mù lúc nào cũng lẻo đẻo ở đằng sau. Chu Uy Tín thấy có vẻ lạ lùng đưa mắt cho Trương tiêu đầu và Chiêm tiêu sư, lấy roi đánh con ngựa một cái, chạy vọt lên, chỉ chốc lát đã bỏ xa ông già mù. Y trong bụng hơi yên tâm nhưng tiêu xa nặng nề không thể nào đi nhanh được, chỉ một lát lại phải đi chậm lại. Chẳng bao lâu, tiếng cốc cốc lại vang lên ở đằng sau, ông lão mù cũng đã đến phía sau rồi.

Công phu đó khiến tiêu đội ai nấy đều lo sợ, khinh công của ông già mù quả là đáng nể. Tiêu đội tuy đi chậm nhưng ông già kia vẫn không vượt qua, chỉ đi sau khoảng mười trượng, gậy sắt vẫn gõ xuống đất nghe cốc cốc.

Trước mắt là khu rừng âm u, Chu Uy Tín hạ giọng nói:

- Trương huynh đệ, các anh em nên cẩn thận, lão mù này xem ra có tà môn. Anh em mình nên nhớ câu:

Canh cánh như ngày đang có địch,

Chăm chăm như thể bước qua cầu.

Trương tiêu sư hôm qua đánh bại được bọn Thái Nhạc tứ hiệp, hiu hiu tự đắc thấy mình thật là anh hùng, nghe Chu Uy Tín nói thế nghĩ thầm: “Dù cho y có giỏi khinh công, một ông già mù thì có gì đáng sợ? Xem ra ông này thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc rồi”.

Y cúi xuống nhặt một viên đá, dùng thủ pháp “đả phi hoàng thạch”, cùi chỏ hạ xuống, cổ tay nâng lên bắn viên đá về phía người mù. Chỉ nghe tách một tiếng, viên đá bay vụt đi, thế thật mạnh. Ông già mù không né tránh, chỉ giơ cây gậy lên, nghe keng một tiếng, hất ngược viên sỏi trở lại. Trương tiêu đầu kêu lên “Ồi” một tiếng, viên đá đã trúng ngay trán, máu chảy ròng ròng, cả tiêu đội lập tức loạn cả lên.

Trương tiêu sư quát lớn:

- Thằng giặc mù, ta quyết sống chết với ngươi.

Y giục ngựa chạy tới, đơn đao vung lên chém vào vai ông già. Người mù giơ trượng lên gạt, lưỡi đao trong tay Trương tiêu sư liền bị hất lên, chấn động khiến cánh tay ê ẩm, hổ khẩu nhứt nhối. Chiêm tiêu sư liền kêu:

- Có địch mạnh, anh em chen vai tiến lên.

Mọi người thấy lão già mù võ công cao cường, nhưng dẫu sao y cũng chỉ một mình, mắt lại lòa, dù giỏi mấy cũng không đánh được số đông, nhất tề đao thương vung ra, bảy tám tên tiêu sư, vệ sĩ vây y vào giữa. Gã mù kia chẳng coi vào đâu, thiết trượng múa lên, đâm bên đông, gõ bên tây chỉ vài hiệp đã đánh ngã một tên vệ sĩ.

Chu Uy Tín đứng xa xa nhìn, thấy gã mù ra tay trầm ổn, vừa kín đáo, vừa nhàn nhã, dường như không coi địch thủ vào đâu, chỉ thấy y trợn mắt lên, đôi con ngươi sáng quắc, hóa ra không phải mù. Y xoay mình một cái, đá Chiêm tiêu sư ngã lăn cù. Chu Uy Tín sợ quá, biết người này không phải tầm thường như Tiêu Dao Tử trong Thái Nhạc tứ hiệp, mà là cao thủ mình mang tuyệt nghệ. Y nghĩ đến trách nhiệm nặng nề mang trên lưng, nghĩ thầm: “Trên đường gặp chuyện nguy nan, Nhanh chân chạy trước an toàn là hơn” vội kêu to:

- Trương huynh đệ, các người mau bắt gã mù này nhưng đừng giết y. Ta đi trước, hẹn gặp lại nơi huyện Hồng Động.

Hai chân kẹp lại, giục ngựa chạy về phía khu rừng. Vừa đến gần, bỗng thấy sau một cây to có ánh đao lấp loáng, y là người giang hồ lão luyện, trong bụng kêu khổ thầm: “Thì ra tên mù này không phải đi một mình, ở đây đã có người mai phục sẵn rồi”. Y lập tức giục ngựa chạy thật nhanh, nhưng chỉ mới chạy được bốn năm trượng, đã thấy một bóng người từ đằng sau gốc cây chạy vụt ra.

Chu Uy Tín thấy người đó tay cầm đơn đao, mặt mày hung dữ, không nói không rằng, vung tay lên một ngọn thủ tiễn liền bắn thẳng vào người kia, đồng thời vãn giục ngựa phóng tới. Người nọ múa đao gạt mũi tên, chửi mắng:

- Tên nào đó, bắn ám khí lung tung là sao?

Lại thêm một người khác chạy ra, quát lên:

- Người có ám khí, dễ thường ta không có hay sao?

Người đó giơ nỏ đạn lên, vèo vèo bắn ra tám chín viên đạn. Có hai viên trúng hông con ngựa, con vật đau quá, búng hai chân sau, hất Chu Uy Tín ngã lăn xuống đất. Chu Uy Tín vốn đã cầm sẵn thiết tiên trong tay, lăn một vòng, nhảy vọt lên, nghe bộp một tiếng, một viên đạn trúng ngay cổ tay, cầm không vững rơi liền rơi xuống.

Hai người một tả một hữu cùng xông lên, hai thanh đao cùng chém xuống, chặn vào cổ y, một người hỏi:

- Người là ai?

Người kia lại hỏi:

- Tại sao lại bắn ám khí loạn cả lên?

Người kia hỏi thêm:

- Người có thấy con ta đâu không?

Người kia lại hỏi:

- Người có thấy một cô gái nhỏ chạy qua đây không?

Người kia tiếp lời:

- Cô gái đó bế một đứa trẻ trong tay?

Chỉ trong giây lát, mỗi người hỏi đến bảy tám câu, Chu Uy Tín dù có mười cái miệng, cũng không trả lời kịp. Thì ra hai người đó chính là vợ chồng Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến.

Lâm Ngọc Long liền quát vợ:

- Người câm đi, để ta hỏi y nào.

Nhiệm Phi Yến cũng quát lại chồng:

- Sao lại bắt ta im mồm là sao? Người im đi, để ta hỏi.

Hai người mỗi người một câu, lại bắt đầu cãi nhau. Chu Uy Tín bị hai thanh đao để hờ ngay cổ, sợ một trong hai người nổi nóng lên, thuận tay cửa một cái, mình sẽ đầu một nơi, mình một nẻo ngay. Y nghĩ thầm: “Trời đánh cũng tránh bữa ăn, mình cười cầu tài chắc họ không nỡ giết” lập tức đổi mặt cười hề hề:

- Hai vị đừng có gấp, để cho tôi đứng lên rồi nói chuyện cũng chưa muộn.

Lâm Ngọc Long quát lớn:

- Tại sao phải tha người?

Nhiệm Phi Yến thấy y giơ tay ra sau lưng giữ lấy cái bao đang đeo, dường như bên trong có vật gì quý giá lắm, cũng hỏi:

- Cái gì đây?

Chu Uy Tín từ khi nhận đôi bảo đao từ tay tổng đốc đại nhân, trong đầu không lúc nào không nghĩ tới ba chữ Uyên Ương Đao, vì thế mà đến đêm nằm mơ cũng nhắc đến, bây giờ dao kề ngay cổ, tình thế nguy cấp, Nhiệm Phi Yến lại hỏi dồn, nên không kịp suy nghĩ gì nữa, buột mồm nói ra:

- Uyên Ương Đao.

Lâm Nhiệm hai người nghe thế giật mình, hai người hai tay liền chộp xuống, vồ luôn cái bao trên lưng y. Chu Uy Tín vừa nói ra thấy hối hận khôn cùng, nghĩ thầm: “Thứ nhất sợ kẻ anh hùng, Thứ nhì sợ kẻ bần cùng liều thân, nếu mình liều mạng, vạn người không đương cự nổi, huống chi họ chỉ có hai người?”. Y không còn biết sợ lưỡi dao lạnh lẽo đang kề ngay cổ tung mình nhảy vọt tới, lập tức lăn ngay xuống. Thế nhưng hai vợ chồng Lâm Nhiệm cùng vận sức kéo cả người lẫn bao đều bị ghì trở lại. Thì ra Chu Uy Tín đã dùng xích sắt nhỏ buộc chặt đôi bảo đao vào người, tuy Lâm Nhiệm cùng sử lực nhưng cũng không bứt đứt được sợi dây xích.

Ba người co co kéo kéo, Chu Uy Tín đắm lại một quyền, nghe bịch một cái trúng ngay giữa mặt Lâm Ngọc Long. Nhiệm Phi Yến liền quay ngược đao lại, dùng cán đao gõ mạnh một cái ngay sau cổ Chu Uy Tín, mồm hỏi:

- Long ca, có đau không?

Lâm Ngọc Long bực mình quát:

- Còn phải hỏi nữa, dĩ nhiên là đau rồi.

Nhiệm Phi Yến cũng quát lại:

- Hứ, người ta có lòng mới hỏi, bộ sai hay sao?

Hai người một mặt cổ giựt cái bao, một mặt lại bắt đầu cãi nhau. Bỗng nhiên từ trong bụi cỏ một người nhảy ra, kêu lên:

- Có muốn lấy lại con không?

Lâm Nhiệm hai người quay lại, thấy chính là Tiêu Trung Tuệ, hai tay cầm đứa trẻ giơ lên, trong bụng mừng quá, lập tức cùng đưa tay đỡ lấy đứa nhỏ. Tiêu Trung Tuệ tay phải đưa đứa bé, tay trái cầm đoản đao rạch một đường, nghe soẹt một tiếng đã cắt đứt chiếc bao trên lưng Chu Uy Tín. Nàng đưa tay vào mò, rút ra một thanh đao, ánh thép xanh lè, khí lạnh phả vào mặt, tiện tay chém một cái đứt ngay sợi xích, quả đúng là bảo vật. Tiêu Trung Tuệ cướp luôn cái bọc, xoay mình nhảy lên lưng con ngựa của Chu Uy Tín, mọi động tác đều nhanh như chim cắt bắt mồi không ai ngờ nổi.

Nàng ra roi quát lên giục ngựa: “Chạy mau”. Nào ngờ bốn chân con vật như đóng đinh xuống đất, hoàn toàn bất động. Tiêu Trung Tuệ giơ chân đá vào bụng nó, bỗng thấy ở khoeo hai chân đồng thời tê đi, kêu thảm: “Hong rồi” vừa toan nhảy xuống khỏi ngựa, nhưng không còn kịp nữa, đã bị người ta điểm trúng huyệt đạo, tuy đang ngồi trên mình ngựa nhưng không còn động đậy gì được nữa.

Từ dưới bụng ngựa một người trỗi lên, chẳng ai xa lạ mà chính là lão già mù, không biết vượt ra khỏi tiêu đội vây đánh hồi nào, tới đây ẩn thân ngay dưới bụng con ngựa. Y chỉ thò tay ra là đoạt được đôi Uyên Ương Đao trong tay Tiêu Trung Tuệ. Nhiệm Phi Yến bỏ đứa con xuống đất, rút đao xông tới, Lâm Ngọc Long cũng từ bên hông tấn công vào. Ông già mù cầm thanh Uyên đao đỡ một cái, nghe hai tiếng leng keng, hai thanh đao trong tay vợ chồng Lâm Nhiệm cùng gãy cả. Hai người ngơ ngẩn, bỗng huyệt đạo nơi hông tê đi, cũng đã bị điểm rồi, cũng không còn cử động được nữa.

Chu Uy Tín như một con hổ điên, quát lên:

- Lão giặc mù, người sống thì ta chết.

Cầm thiết tiên dưới đất, sử chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân trong Hô Diên Thập Bát Tiên, đánh vụt ngang lão già mù. Trác Thiên Hùng không thèm né tránh, cũng chẳng thèm đỡ cây roi, giơ đao ra đâm, khéo léo làm sao lọt luôn vào cái bao đao Chu Uy Tín đeo trên lưng, khi rút về lòi luôn cả bao trở về. Y dùng chiếc bao không khác gì thiết tiên, chiêu số cũng y hệt chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân trong Hô Diên Thập Bát Tiên, vỏ đao gạt thiết tiên ra, cây gậy sắt nặng mười sáu cân của Chu Uy Tín liền bị chặn ngang, không nhúc nhích gì được, cái danh hiệu Thiết Tiên Chấn Bát Phương quả là có chỗ còn chưa đúng hẳn.

Đao tiên chạm nhau nghe vù một tiếng, cây gậy đã bị nội kinh của Trác Thiên Hùng hất văng đi, đúng là đã sử dụng chiêu Thiết Tiên Phi Bát Phương, hổ khẩu Chu Uy Tín rách xoạc, tay đầy máu tươi. Lão già mù trợn ngược mắt lên, cười khẩy:

- Chiêu sau cùng của Hô Diên Thập Bát Tiên ngươi chưa được học, phải không?

Nghe y nói thế, Chu Uy Tín sợ hãi không để đâu cho hết. Hô Diên Thập Bát Tiên tuy nói là mười tám đường roi nhưng truyền ở trên đời chỉ có mười bảy đường. Sư phụ y đã nói rằng chiêu cuối cùng là Nhất Tiên Đoạn Thập Thương năm xưa khi đại tướng nhà Bắc Tống là Hô Diên Tán bị địch vây đánh, đã từng dùng một cây roi đánh gãy mười cây trường thương, lộ tiên pháp đó không kể chiêu số đều phải dựa vào nội lực, trên đời này chỉ có sư bá của y mới có thần công đó mà thôi. Chu Uy Tín chưa từng gặp sư bá bao giờ, chỉ biết ông ta là thị vệ trong triều đình nhà Thanh, là người đứng đầu Thất Đại Cao Thủ trong đại nội, trước nay ở trong cung cấm, chưa hề ra ngoài nên chưa từng có dịp bái kiến. Lúc này trong lòng y chợt nghĩ ra, run run hỏi:

- Có phải... có phải lão nhân gia họ Trác đấy không?

Lão già mù đáp:

- Đúng thế.

Chu Uy Tín vừa mừng vừa sợ, quì xuống bái lạy nói:

- Đệ tử Chu Uy Tín, khấu kiến Trác sư bá.

Lão già mù mỉm cười:

- Hóa ra người cũng biết trên đời này còn có Trác Thiên Hùng đấy sao?

Chu Uy Tín đáp:

- Sư phụ ngày ngày thường ca ngợi thần uy của sư bá, tiểu đệ không biết nên vô ý mạo phạm. Quả đúng là “Có duyên nghìn dặm hóa gần, Vô duyên trước mặt cũng thành xa xôi”[3]. Không biết sư bá từ Bắc Kinh xuống từ bao giờ?

Trác Thiên Hùng mỉm cười:

- Hoàng thượng sai ta đi đón người đây.

Chu Uy Tín vừa kinh hoàng, vừa sung sướng nói:

- Nếu không được sư bá ra tay giúp đỡ, đôi Uyên Ương Đào này ắt đã rơi vào tay bọn cướp rồi.

Trác Thiên Hùng đáp:

- Hoàng thượng minh kiến vạn dặm, đã biết rằng đôi đao nào tiến kinh thể nào cũng gặp rắc rối. Người vừa rời Tây An là ta đã đi theo tiêu đội rồi. Đêm người nằm ngủ nói ra những gì có biết không?

Chu Uy Tín mặt đỏ lên, ấp úng không nói ra lời, nghĩ thầm: “Sư bá dọc đường đi theo ta, đến cả ngủ nằm mơ nói gì cũng nghe hết cả, vậy mà ta hoàn toàn không biết gì, nếu không phải là sư bá mà là kẻ gian muốn ăn trộm bảo đao thì cái mạng ta đâu còn. Quả đúng là ”Mọi việc chẳng do người sắp xếp, Một đời đều số mệnh an bài”.

Trác Thiên Hùng nói:

- Những kẻ đi theo người đưa nào cũng nhát như thỏ, không biết bây giờ chạy đâu cả rồi. Người mau đi gọi chúng ra, tất cả cùng đi một lượt.

Chu Uy Tín luôn mồm vâng dạ. Trác Thiên Hùng giơ đôi đao lên múa thử thấy một làn khí lạnh tỏa ra xông vào mặt, buột mồm khen:

- Đao tốt thực.

Chu Uy Tín đang định đi ra khỏi khu rừng, bỗng nghe bên trái có người kêu lên:

- Đây, họ Trác kia, có giỏi thì giải huyết cho ta đi, mình đánh nhau một trận.

Lại tiếng người đàn bà nói:

- Người nhân lúc người ta không đề phòng, ra tay điểm huyết, đâu có phải là anh hùng hảo hán?

Trác Thiên Hùng quay lại thấy Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến hai vợ chồng cầm thanh đao gãy, giơ lên như đang muốn chém, mặt mày hầm hầm đứng như trời trồng toàn thân không cử động được. Trác Thiên Hùng giơ tay búng lên thanh đoản đao, nghe keng một tiếng u u chẳng khác tiếng rỗng ngậm, vang mãi không dứt, nói:

- Dù các người có bao nhiêu tên giặc, đến một đứa ta bắt một đứa, đến hai đứa ta bắt hai đứa.

Y quay sang nói với Tiêu Trung Tuệ:

- Đây cô bé, đi theo ta lên kinh đô một chuyến, để xem cảnh hoa lệ của thế giới.

Tiêu Trung Tuệ nóng ruột, kêu lên:

- Thả ta ra, không thả ta, sau này người sẽ hối hận lắm đấy.

Trác Thiên Hùng cười ha hả nói:

- Đã thế, ta lại càng không thả người ra, để xem người làm gì mà ta phải hối hận nào?

Tiêu Trung Tuệ ngằm vận nội khí, cố xung khai huyết đạo trên đùi bị điểm, nhưng chân khí vừa đến hông là đã dội lên, trong lòng càng thêm gấp gáp, chỉ thấy toàn thân tê dại, không thể nào sử dụng khí lực được, khuôn mặt trái xoan đỏ gay, nước mắt hai hàng rưng rưng như muốn trào ra.

Bỗng nghe từ bên ngoài rừng tiếng một người ngâm nga:

Nhà vua quý trọng anh hào,

Văn chương là chỗ người nào cũng nên.

Ở đời muôn sự đều hèn,

Chỉ riêng đọc sách là trên mọi bề.[4]

Theo tiếng ngâm thơ, một người lững thững đi vào. Tiêu Trung Tuệ vừa thấy, hóa ra là gã thư sinh Viên Quán Nam nàng mới gặp đêm trước nơi khách điểm. Cô gái càng thêm bối rối, hai dòng lệ đã chảy xuống. Trác Thiên Hùng tay cầm Uyển Ương Dao hăm hừ quát:

- Đây gã họ Viên kia, đôi đao đã ở đây rồi, người có giỏi thì lại đây mà cướp. Người đừng có vờ vịt, lừa người khác được, nhưng Trác Thiên Hùng này thì biết hết cả rồi.

Nói xong hai thanh đao đập vào nhau, nghe keng một tiếng vang động cả khu rừng. Viên Quán Nam tay phải cầm một đoản bút lông, tay trái cầm một hộp mực, nói:

- Tại hạ ý tứ dạt dào, đang muốn đề một bài thơ trên cây, các hạ hô hoán ầm ỹ, không khỏi làm cụt hứng của người khác đi.

Nói xong nhìn ngang nhìn dọc đi tìm chỗ đề thơ. Trác Thiên Hùng đã thấy y thân mang võ công, thấy vẫn giả như nhàn tản, lại càng không dám khinh địch, lập tức cho song đao vào vỏ, đưa lại cho Chu Uy Tín, đập cây gậy sắt một cái, quát lớn:

- Nếu người muốn đề thơ, thì cứ đề vào vạt áo gã mù này đi.

Nói xong múa cây gậy, đánh vào sau ót Viên Quán Nam. Tiêu Trung Tuệ không nhịn nổi, buột miệng kêu lên:

- Đừng đánh.

Nàng thấy Viên Quán Nam tay chân thư sinh trói gà không chặt, cây gậy kia đánh tới chẳng khiến y vỡ đầu nát óc hay sao? Nào ngờ Viên Quán Nam hơi cúi đầu, kêu lên:

- Ồi chà!

Chui lòn qua dưới cây gậy tránh được nói:

- Cô nương bảo người đừng đánh, sao người không nghe?

Trác Thiên Hùng thu gậy về quật ngang hông. Viên Quán Nam ngã nhào về trước, cây gậy khéo léo làm sao xẹt ngang qua đầu. Trác Thiên Hùng quát lên:

- Quả nhiên không sai.

Tay trái thành chưởng đánh ra, Viên Quán Nam hóp ngực vào, hạ vai xuống, cây bút lông chấm vào hộp mực một cái, điểm luôn vào cổ tay y. Hai người qua lại mấy chiêu, Tiêu Trung Tuệ kinh hãi thầm: “Thì ra anh chàng học trò này thân mang võ công, hóa ra mắt mình nhìn lầm”. Chỉ thấy y thân hình phiêu động, né đông tránh tây, cây gậy của Trác Thiên Hùng vẫn không sao đánh trúng y được. Tiêu Trung Tuệ trong bụng khấn thầm: “Lạy trời có mắt, phù hộ cho chàng thư sinh đắc thắng, để y giúp con được thoát nạn”.

Lâm Ngọc Long cũng gào lên:

- Tướng công tú tài ơi, đâu có ngờ ông võ công cao cường đến thế, mau giết lão già mù đi, giải khai huyết đạo cho bọn ta.

Nhiệm Phi Yến nói:

- Người đừng có mong hão, ta xem gã học trò này chưa chắc đã đánh lại được lão mù đâu.

Lâm Ngọc Long liền mắng vợ:

- Đồ con mẹ thói tha, chỉ ăn nói toàn điều xúi quẩy, biết mẹ gì mà nói?

Nhiệm Phi Yến nói:

- Hứ, ta nhìn thấy hai bên động thủ, người có thấy cóc đâu?

Thì ra nàng nhìn về phía hai người Trác Viên đang đánh nhau, còn Lâm Ngọc Long lại xoay lưng lại. Lâm Ngọc Long nói:

- Nhìn được thì làm gì? Ta nghe cây gậy của lão mù múa lung tung, chỉ thấy vù vù có làm được quái gì đâu.

Nhiệm Phi Yến mỉa mai:

- Chẳng ra quái gì, chẳng ra quái gì mà y điểm cho người không cục cựa gì được.

Lâm Ngọc Long gất lên:

- Còn người thì sao? Người thử cục cựa ta xem nào?

Hai người mỗi người một câu, càng lúc càng hung hãn, khổ là không ai cử động được, nếu không thì đã đâm đá nhau rồi. Nhiệm Phi Yến giận quá không biết làm sao, nhổ một bãi nước miếng về phía chồng. Lâm Ngọc Long không cử động được, đứng trơ ra nhìn bãi nước bọt bay tới ngay sống mũi, nghe bẹt một tiếng, cũng nhổ lại một bãi. Hai vợ chồng người này một bãi, người kia một bãi mặt mày ai cũng đầy nước dãi.

Tiêu Trung Tuệ thấy hai vợ chồng trong cơn nguy nan nhưng vẫn tiếp tục gây gỗ, vừa bực mình, vừa tức cười, liếc qua nhìn Viên Trác không khỏi bụng dạ rối bời. Viên Quán Nam không ngừng lùi lại, xem ra không phải là địch thủ của Trác Thiên Hùng. Nàng nghĩ thầm: “Chỉ mong y giả vờ vậy thôi, cố ý đùa rôn lão già mù, chứ không phải là thua thực”.

Thế nhưng muốn là một chuyện, võ công Trác Thiên Hùng quả cao hơn Viên Quán Nam nhiều. Lúc đầu Trác Thiên Hùng thấy y dùng bút lông làm vũ khí tưởng y ghê gớm lắm mới y y như vậy, nên dè dặt, không dám tấn công dữ dội, nhưng sau vài chiêu, thấy y thân pháp tuy nhanh thật, nhưng võ nghệ không khỏi non nớt, chiêu số của cây bút không có gì đặc biệt. Y liền múa gậy sắt tấn công áp tới, sử dụng những chiêu số tinh diệu trong Hồ Diên Thập Bát Tiên. Viên Quán Nam đâu ngờ mình gặp một đối thủ lợi hại như thế, trong tay không có vũ khí, chỉ còn nước né ngang tránh dọc cố gắng thoát hiểm, trong bụng kêu khổ thầm: “Ta tự cao tự đại, coi thường gã giả mù này quá, đâu có ngờ võ công y ghê gớm đến thế”. Y vừa thấy chiếc gậy sắt đánh xéo tới, vội vào thu mình tránh qua, Trác Thiên Hùng kêu lên:

- Ngã này.

Gậy sắt lật lên, đánh trúng đùi bên trái Viên Quán Nam. Tiêu Trung Tuệ giật mình kêu lên:

- Ối chà.

Viên Quán Nam cố gắng chịu đựng, chân hơi tập tễnh, lùi lại ba bước nhưng không ngã, biết rằng hôm nay sự việc hung hiểm vô cùng, chân đã bị thương nhưng muốn toàn mạng chạy trốn, cũng không chắc được, trong cơn gấp rút nghĩ ra một kế kêu lên:

- Giỏi nhỉ, tiểu gia vì đức hiếu sinh không muốn dùng “Hủ Cốt Xuyên Tâm Cao”. Nếu người vô lễ thì nói cho người hay, ta sẽ để người ném mùi cho biết.

Nói xong lấy bút quét đầm mực trong cái hộp, giơ lên quét vào mặt Trác Thiên Hùng. Trác Thiên Hùng nghe thấy “Hủ Cốt Xuyên Tâm Cao” giạt mình kinh hãi, kêu lên:

- Ngừng lại, Ngũ Độc Thánh Cô là gì của người?

Thì ra Ngũ Độc Thánh Cô là nữ ma đầu nổi danh ở An Hương, Quý Châu, trong võ lâm ai nghe tên cũng táng đảm kinh hồn, trong số độc dược mà ta sử dụng thì Hủ Cốt Xuyên Tâm Cao là môn nổi danh hơn cả, nghe nói da thịt chỉ cần chạm vào, mười hai giờ sau thịt sẽ thối đến tận xương, hai mươi bốn giờ thì máu độc chạy vào tim, không có thuốc gì chữa khỏi. Viên Quán Nam mấy năm trước đã từng nghe nói đến, lúc đó cũng không để ý đến, bây giờ bị Trác Thiên Hùng bức bách không còn cách gì khác hơn, nên thuận miệng nói ra, đâu ngờ địch nhân vừa nghe tới mặt liền biến sắc, y trong lòng mừng thầm, nói:

- Ngũ Độc Thánh Cô là di ruột ta, người hỏi bà ấy có chuyện gì?

Trác Thiên Hùng nửa tin nửa ngờ nói:

- Nếu quả như thế, ta sẽ không làm khó người nữa. Mau mau rút đi.

Viên Quán Nam cười khẩy nói:

- Người đánh ta một gậy, thế là xong hay sao?

Nói xong y tiến tới hai bước. Trác Thiên Hùng nhìn tay trái y cầm hộp mực như gấp rần rết, nghĩ thầm: “Bút lông, hộp mực xưa nay chẳng ai dùng làm binh khí bao giờ, y lại dùng để đấu với ta, quả nhiên có chuyện quái đản”. Y thấy Viên Quán Nam tiến lên, liền tự nhiên lùi lại hai bước. Y đâu biết Viên Quán Nam cũng mừng thầm, y vốn tự phụ võ công cao siêu toan dùng tay không đối địch, tay cầm bút mực chẳng qua chỉ cho ra vẻ nhàn hạ, hôm nay gặp phải nhân vật ghê gớm như Trác Thiên Hùng, trong bụng kêu khổ chưa xong, không biết bao nhiêu tiếng tự rủa mình đáng chết.

Viên Quán Nam lại tiến lên hai bước nói:

- Cô mẫu ta võ công cũng chẳng bao nhiêu nhưng vì biết phối chế độc dược, người việc gì mà phải sợ đến thế?

Y thấy Trác Thiên Hùng lại ngập ngừng lùi thêm một bước, đột nhiên quay mình lướt qua bên trái, đến bên Chu Uy Tín giơ bút lên quệt luôn vào mắt Chu Uy Tín. Chu Uy Tín sợ quá vội giơ tay lên gạt ra. Viên Quán Nam khuỷu tay chìm xuống, đưa hộp mực qua tay phải, tay trái thò ra, cướp luôn hai thanh Uyên Ương Dao.

Trác Thiên Hùng giật mình kinh hãi, nghĩ đến hoàng thượng sai y đi đón hai thanh đao về kinh, nếu bị gã tiểu tử này lấy được thì tội để đầu cho hết? Thà như mạo phạm đến Ngũ Độc Thánh Cô có lẽ còn hơn, thành thử y phi thân đến cướp lại, tả chưởng đánh vào đầu vai Viên Quán Nam, tay trái nắm ngón thành hình trảo, vỗ lấy Uyên Ương Dao.

Viên Quán Nam đã phòng bị trường hợp này, biết rằng nếu giằng co với y thì sẽ chắc chắn là thua, liền giơ bút lên, nhắm ngay tay trái y quệt vào, rồi cười lên ha hả. Trác Thiên Hùng chỉ thấy lưng bàn tay mát rượi, kinh hãi nhìn lại đã thấy tay mình bị quệt một đường mực đen sì, những gì nghe nói về sự thảm khốc của kẻ nào bị hạ độc bởi Ngũ Độc Thánh Cô hiện ra trong óc, không khỏi toàn thân run rẩy. Năm ngón tay y đã đụng vào bao thanh đao Uyên Ương nhưng không dám cầm lấy, đứng đờ ra rồi càng nghĩ càng lo, kêu lên một tiếng chạy ra khỏi rừng. Chu Uy Tín thấy sư bá như thế, làm sao dám ở lại, cũng vội vã chạy theo Trác Thiên Hùng.

Viên Quán Nam kêu thầm: “Xấu hổ quá” lại sợ Trác Thiên Hùng nhận ra sự thực, quay lại đánh đuổi, cũng không dám ở lại trong rừng, vội cầm Uyên Ương song đao, quay mình chạy luôn. Lâm Ngọc Long kêu với theo:

- Ấy, tiểu tú tài, sao người không giải huyết cho bọn ta?

Viên Quán Nam nói:

- Sáu giờ sau huyết đạo tự giải.

Tiêu Trung Tuệ nóng ruột, kêu lên:

- Đợi được sáu giờ thì chắc đã chết rồi.

Viên Quán Nam cười nói:

- Đừng có gấp, không chết đâu.

Tiêu Trung Tuệ giận dữ nói:

- Được, gã thư sinh xấu xa kia, lần tới người lọt vào tay ta sẽ biết.

Viên Quán Nam nhớ lại khi Trác Thiên Hùng dùng bổng đánh mình, cô gái này đã lên tiếng ngăn lại, thật có lương tâm, nhưng ba người này cũng đều vì Uyên Ương Dao mà đến, nếu mình giải huyết cho họ, e rằng

lại thêm rắc rối, hơi chân chừ, nhặt dưới đất hai viên sỏi nhỏ, tay phải vung lên, hai viên sỏi bay ra, bắn vào huyết của Lâm Nhiệm hai người, tuy cách nhau mấy trượng, nhận huyết thật chuẩn, không sai một li.

Lâm Nhiệm hai vợ chồng từ nãy giờ ầm ỨC, huyết đạo vừa giải lập tức cầm ngay hai thanh đao gãy leng keng đánh nhau liên. Viên Quán Nam lại cầm một viên sỏi khác bắn tới, trúng ngay huyết Kinh Môn ngang hông Tiêu Trung Tuệ. Tiêu Trung Tuệ “A” lên một tiếng, từ lưng ngựa ngã xuống, nằng chồng chơ trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền không động đậy gì được. Viên Quán Nam kinh hãi, nghĩ mình không bắn sai huyết đạo, sao lại giết chết cô ta? Y vội vàng chạy lại, cúi xuống xem, thấy mặt cô ta có vẻ bất thường, dường như không còn thở nữa. Viên Quán Nam lại càng hoảng hốt, đưa tay thăm mũi xem sao. Tiêu Trung Tuệ đột nhiên kêu lên một tiếng, tung mình nhảy lên, giựt luôn thanh đao ngắn Ương đao, quay mình chạy cưỡi khanh khách không dám nghĩ đến chuyện cướp nốt thanh đao dài.

Lâm Ngọc Long kêu lên:

- A, Uyên Ương Đao.

Nhiệm Phi Yến ôm đứa con dưới đất, kêu lên:

- Đuổi theo ngay.

Hai người liền đuổi theo Tiêu Trung Tuệ. Viên Quán Nam chửi theo:

- Con nhãi này giỏi thực, lấy oán báo ơn.

Y đề khí đuổi theo nhưng dúi đã bị Trác Thiên Hùng đánh một gậy, thương thế không nhẹ, tập tễnh cà nhắc, khinh công chỉ sử dụng được độ năm thành, thấy Tiêu, Lâm, Nhiệm ba người chạy về phía hoang sơn tây bắc nên cũng chạy theo hướng đó, nghĩ đến Uyên Ương nay chỉ còn một thanh đao đâu có đủ cặp nên dúi tuy đau cũng phải cố đuổi.

Chạy đến trên hai mươi dặm, địa thế càng lúc càng hoang lương, y chạy lên một cái gò cao, nhìn quanh bốn hướng, thấy phía tây bắc cách chừng bốn, năm dặm trong đám rừng rậm có mộ mả tường màu vàng, dường như một tòa miếu nhỏ, nghĩ thầm ba người đâu có chỗ nào ẩn náu, phần lớn ở trong miếu này, vội cắt một cành cây làm gậy chống, tập tễnh đi tới.

Đến gần cái miếu thấy trên biển ngạch đề ba chữ Tử Trúc Am, hóa ra là một cái am ni cô. Viên Quán Nam chạy đến am rồi, thấy trước am có một ni cô già đứng đó, y phục sạch sẽ, mặt mày hiền hòa. Viên Quán Nam vái chào, hỏi:

- Xin hỏi sư thái có thấy một cô nương mặc áo màu lam đến viếng bảo am chăng?

Lão ni cô đáp:

- - Tiểu am địa thế hoang tịch, không có thí chủ nào đến cả.

Viên Quán Nam không tin nói:

- Sư thái đừng dấu làm gì...

Nói chưa dứt câu, bỗng nghe cửa am có mấy tiếng gậy sắt gõ lên mặt đất cóc, cóc, chính là Trác Thiên Hùng đã đuổi đến nơi. Viên Quán Nam giật mình kinh hãi, vội nói:

- Sư thái, xin sư thái giúp cho một chuyện. Kẻ thù của tôi đã đuổi tới đây, có gì nói tôi không có ở đây.

Không đợi bà ni cô trả lời, y lên ngay vào hậu viện, thấy một Phật đường ở phía đông, liền đẩy cửa tiến vào, có một pho tượng bạch y Quan Âm. Y không kịp suy nghĩ nhảy ngay lên tòa sen, vén màn lên, ẩn ngay sau lưng pho tượng. Nào ngờ đằng sau pho tượng đó đã có người ẩn sẵn, định thần nhìn kỹ, chính là Tiêu Trung Tuệ. Nàng nhìn Viên Quán Nam đỏ khốc đỏ cười nói:

- Giỏi nhỉ, người quả thật có tài, kiếm được ta ở nơi đây, trả lại thanh đao này cho người vậy.

Nói xong đưa thanh đoản đao cho y. Lại nghe phía đằng sau có tiếng người nói:

- Đừng đưa cho y, nếu phải đánh ba người mình đánh với một mình y.

Thì ra hai vợ chồng Lâm Nhiệm và đứa con cũng trốn nơi đây. Viên Quán Nam lúc này tính mạng mới là cần, có hơi đầu mà đi đòi thanh đao, hạ giọng nói:

- Đứng lên tiếng, lão già mù đuổi tới nơi rồi đó.

Tiêu Trung Tuệ kinh hãi nói:

- Chẳng phải y đã trúng độc được của người rồi hay sao?

Viên Quán Nam mỉm cười nói:

- Cái đó là giả đấy.

Tiêu Trung Tuệ chưa kịp hỏi thêm đã nghe Trác Thiên Hùng giọng ồm ồm nói:

- Khắp nơi không có ai cả, ở đây không có thì ở đâu?

Bà ni cô đáp:

- Thí chủ ra đằng trước kiểm xem sao, hay là chạy đâu mất rồi?

Trác Thiên Hùng nói:

- Được, bốn bề ta đã mai phục người rồi, dù cho thằng tiểu tử đó chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát. Ta mà kiểm được thì lúc quay lại đây sẽ biết, chỉ một mỗi lửa là cái am thối tha này thành tro.

Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến nghe thế trong lòng bức bối, muốn chửi lại vài câu nhưng vừa định mở mồm thì Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ cùng vung tay ra, điểm luôn huyết đạo của hai người. Trác Thiên Hùng chạy đến hậu viện, đứng một lát, có lẽ đang nhìn ngang nhìn ngửa, nghe y lẩm bẩm chửi mắng, gậy sắt gỗ lên đất rồi quay mình đi ra.

Thì ra lưng bàn tay Trác Thiên Hùng bị quét dính mực, trong lòng lo sợ vội vàng chạy đi tìm khe nước để rửa. Nét mực vừa rửa là sạch ngay, không còn vết tích gì. Y vẫn chưa yên tâm, cố hết sức kỳ cọ, vừa dùng sức da bong ra, thấy đau rát, y lại càng kinh sợ, đứng ngơ ngẩn hồi lâu nhưng không thấy có gì khác lạ, hiểu ra liền chạy đuổi theo. Tuy khinh công của y giỏi thực, chạy như bay nhưng trong thời gian đó bọn Viên Quán Nam đã trốn vào trong Tử Trúc Am rồi.

Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ đợi y đi xa, lúc ấy mới giải huyết cho vợ chồng Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến, từ sau lưng pho tượng nhảy ra. Bốn người nghĩ đến lời của Trác Thiên Hùng ai nấy đều nhú mày, nghĩ thầm y khinh công cao cường đuổi vài chục dặm không thấy gì, thế nào cũng quay lại, bốn bề không có phòng xá gì chẳng có chỗ nào mà trốn. Đánh thì không lại, chạy cũng không xong, không lẽ bó tay chịu chết?

Viên Tiêu hai người không nói không rằng nhưng cả hai đều nghĩ kế thoát thân. Lâm Ngọc Long chửi:

- Toàn là do con mụ thối tha này mà ra, nếu mình luyện thành “Phu Thê đao pháp”, hai người hợp lực thì đâu có sợ gì lão già mù?

Nhiệm Phi Yến nói:

- Luyện không thành “Phu Thê đao pháp” toàn là do người cả chứ có phải tại ta đâu? Lão hòa thượng đã bảo người phải chỉ cho ta, sao người luyện chỉ biết có mình thôi?

Hai người lại anh nói anh phải, chị nói chị hay, cãi nhau không dứt. Viên Quán Nam nghe nói tới “Phu Thê Đao Pháp” liền nói:

- Bọn mình bốn người, thêm đưa trẻ lại cả bà ni cô già tất cả đều đại họa trước mắt, nếu như lão già mù quay lại thì chẳng một ai sống sót, các người còn cãi nhau cái gì? “Phu Thê đao pháp” là cái chi chi mới được chứ?

Lâm Nhiệm vội người này một câu, người kia một câu một lúc lâu mới nói rõ được. Thì ra ba năm trước, hai người mới lấy nhau, thì đã đánh nhau chửi nhau, may sao gặp được một vị cao tăng thấy hai người hợp nhãn nên truyền cho họ một pho đao pháp. Pho đao pháp này truyền cho Lâm Ngọc Long và cho Nhiệm Phi Yến hoàn toàn khác hẳn, một khi hai người luyện thành thực, hợp lực chống địch, hai bên âm dương

khai hạp, phối hợp thành thiên y vô phòng, một bên tiến thì bên kia thoái, một bên công thì bên kia thủ. Lão hòa thượng có nói:

- Nếu luyện được đao pháp này hai người sánh vai hành tẩu giang hồ, dù cho kẻ địch có cao cường cách nào cũng không thắng được vợ chồng người. Thế nhưng nếu chỉ một người sử dụng thì đao pháp này chẳng có ích gì.

Ông ta sợ đôi vợ chồng này bất hòa có thể đi đến chia tay, nên mới muốn họ luyện kỳ môn đao pháp để cho họ có thể ở với nhau lâu dài, không ai dám bỏ ai. Lộ đao pháp này vốn do một đôi vợ chồng ân tình nồng thắm sáng tạo ra, hai người không lúc nào rời nhau, tâm đầu ý hợp, mỗi khi song đao thi triển hai bên bảo vệ lẫn cho nhau. Nào ngờ Lâm Nhiệm hai người tính tình nóng nảy, tuy đều học đao pháp của phần mình, nhưng nếu muốn hai bên tương phụ tương thành phối hợp khít khao thì không thể nào làm được, chỉ luyện độ ba bốn chiêu, đã không bảo hộ cho nhau, mà lại còn người nọ đấu với người kia nữa.

Viên Quán Nam nghe hai người kể xong, chợt nghĩ ra một cách, quay sang nói với Tiêu Trung Tuệ:

- Cô nương, tại hạ có một câu chẳng biết rào trước đón sau, đáng lẽ không nên nói, nhưng sự việc khẩn cấp, bọn mình ai ai cũng tính mạng lâm nguy...

Tiêu Trung Tuệ tiếp lời:

- Ta biết rồi, có phải các hạ muốn hai đứa mình học môn phu thê... phu thê...

Nàng nói tới đây, mặt đỏ bừng. Viên Quán Nam nói:

-Ồ, tiểu khả không có ý dám mạo phạm, thực ra... thực ra...

Tiêu Trung Tuệ không nói thêm với y nữa, quay sang nói với Nhiệm Phi Yến:

-Đại tẩu, xin chị chỉ cho tiểu muội, nếu như cùng y học được... học được... có thể chống với lão già mù thì có thể cứu được tính mạng mọi người chúng ta.

Nhiệm Phi Yến nói:

- Lộ đao pháp này học rất khó, không phải một ngày một buổi mà được.

Tiêu Trung Tuệ đáp:

- Học được chút nào hay chút nấy, còn hơn là bó tay chịu chết.

Nhiệm Phi Yến nói:

- Được rồi, để ta dạy cho người.

Lâm Nhiệm hai người miệng nói tay diễn, từng chiêu từng thức dạy cho hai người. Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ đứng coi cố sức ghi nhớ. Tuy hai người võ công không phải là kém nhưng “Phu Thê đao pháp” này thật là phức tạp, nhất thời chẳng nhớ được bao nhiêu. Lâm Nhiệm hai vợ chồng vừa dạy được vài chiêu đã mỗi người một ý lên tiếng cãi cộ. Hai người dạy, hai người học, mới được mười hai chiêu thì nghe tiếng người quát từ ngoài cửa vọng vào:

- Tặc tiểu tử, người trốn vào đâu?

Một bóng người thấp thoáng, Trác Thiên Hùng tay cầm thiết trượng, đã tiến vào trong điện. Lâm Ngọc Long thấy y tới chẳng những không sợ mà lại nổi cáu, quát lên:

- Đao pháp của ta dạy chưa xong người đã đến rồi, đợi thêm một lát không được sao?

Y muốn biểu diễn thân thủ ngay trước mặt Viên Tiêu hai người, liền múa đao lên, chém vào ngang hông Trác Thiên Hùng. Khi đó Nhiệm Phi Yến đáng lẽ phải sử dụng thức thứ nhất trong “Phu Thê đao pháp”, múa đao bảo vệ cho chồng, nhưng mục ta lại hiểu nhầm, sử dụng chiêu thứ hai cũng xông vào tấn công thành ra cục diện song đao tấn kích. Trác Thiên Hùng vừa thấy đao pháp đối phương để lộ sơ hở liền dùng thiết trượng sử dụng chiêu Thâu Thiên Hoán Nhật, gạt song đao ra, tay trái từ dưới bỗng phóng ra, nghe tách tách hai tiếng, hai vợ chồng đã bị điểm trúng huyệt đạo. Nếu hai vợ chồng không sử dụng “Phu Thê đao pháp” thì còn đấu được một lúc, nhưng vì sử dụng lại để thất cơ lỡ vận, vừa một chiêu đã bị chế ngự ngay.

Lâm Ngọc Long giận quá, chửi ngay:

- Con mụ thói tha, mình mới đánh chiêu thứ nhất, ngươi phải múa đao hộ vệ bên hông ta mới phải.

Nhiệm Phi Yến cũng bực tức đáp:

- Sao ngươi không theo ta sử chiêu thứ hai? Cứ phải ta theo ngươi là thế nào?

Hai người đao vẫn còn lơ lửng trên không mà miệng đã cãi vã ầm to. Viên Quán Nam biết sự thế hôm nay khó mà thoát khỏi tai kiếp, hạ giọng nói với Tiêu Trung Tuệ:

- Tiêu cô nương, cô mau đào tẩu, để tôi cầm cự với y.

Tiêu Trung Tuệ không ngờ y lại có bụng dạ hiệp nghĩa đến thế, ngăn người ra, thấy nóng ran trong ngực, nói:

- Không, chúng ta hợp lực đấu với y.

Viên Quán Nam nóng ruột nói:

- Cô cứ nghe lời tôi, chạy mau. Nếu như hôm nay tôi không chết, sau này thế nào mình cũng có ngày gặp lại.

Tiêu Trung Tuệ nói:

- Không được đâu...

Nói chưa dứt lời, Trác Thiên Hùng đã múa thiết trượng xông tới. Viên Quán Nam vung đao chém ra, Tiêu Trung Tuệ thấy chiêu đó trên vai y lộ ra chỗ trống, không đợi Trác Thiên Hùng trả đòn, liền xông ra múa đao hộ vệ vai cho y. Hai người chưa từng luyện tập, chỉ vì một người muốn người kia chạy trước, người này lại muốn ở lại cho có bạn, hai người đều động lòng hiệp nghĩa, lúc lâm địch tự nhiên lại bảo vệ lẫn nhau.

Lâm Ngọc Long thấy rõ ràng, kêu lên:

- Hay lắm, chiêu thứ nhất trong “Phu Thê đao pháp” Nữ Mạo Lang Tài Châu Vạn Học[5] sử hay lắm, dùng thật kỳ diệu.

Viên Tiêu hai người cùng đỏ mặt lên, không ngờ trong cơn nguy cấp, hai người lại thuận tay sử một chiêu vừa mới học, làm sao lại phối hợp thật là không sai sót mảy may. Trác Thiên Hùng vung ngang thiết trượng, đang định tấn công, Nhiệm Phi Yến kêu lên:

- Chiêu thứ hai Thiên Giáo Diễm Chất Vi Quyển Thuộc[6].

Tiêu Trung Tuệ theo đúng thế mà tấn công, Viên Quán Nam liền giơ ngang đao ra thủ ngự. Trác Thiên Hùng không thể dùng cách lấy công làm thủ, đành phải lùi lại một bước. Lâm Ngọc Long kêu lên:

- Chiêu thứ ba Thanh Phong Dẫn Bội Hạ Dao Đài[7].

Viên Trung Tuệ cả Viên Quán Nam liền cùng múa đao lên, gió nghe vi vút. Nhiệm Phi Yến lại nói:

- Minh Nguyệt Chiêu Trang Thành Kim Ốc[8].

Tiêu Viên hai người nhìn nhau mỉm cười, ánh đao lấp lánh chiếu rọi trên khuôn mặt, Trác Thiên Hùng lại bị dồn phải lùi thêm một bước nữa. Chỉ nghe Lâm Nhiệm hai người liên tiếp đọc các chiêu số:

- Đao Quang Yểm Ảnh Khổng Tước Bình

- Hỉ Kết Tì La Tại Kiều Mộc

- Anh Hùng Vô Song Phong Lưu Tế

- Khước Phiến Động Phòng Nhiên Hoa Chúc

- Bích Tiêu Thanh Lý Song Minh Phượng

- Kim Triều Hữu Nữ Nhan Như Ngọc

- Thiên Kim Nhất Khắc Khánh Lương Tiêu

- Chiếm Đoạn Nhân Gian Thiên Thượng Phúc.

Hai người đọc tới đây, mười hai chiêu trong “Phu Thê đao pháp” đã hết, tuy còn hơn sáu mươi chiêu nữa nhưng Viên Tiêu hai người chưa học được. Viên Quán Nam kêu lên:

- Đi lại từ đầu.

Một đao chém ra, lại chính là chiêu Nữ Mạo Lang Tài Châu Vạn Hộ. Hai người lần đầu sử mười hai chiêu này, phối hợp chưa thuần thục lắm, nhưng Trác Thiên Hùng đã tay chân luống cuống, chống đỡ thật khó khăn. Bây giờ sử lại từ đầu, hai người đã tương thông với nhau, thấy lộ đao pháp này chiêu nào cũng là một câu thơ nghe thật tình tứ, không khỏi vừa mừng vừa lo, phối hợp Uyên Ương Đao càng thêm chặt chẽ, đến chiêu thứ chín Bích Tiêu Thanh Lý Song Minh Phượng, song đao múa ra chẳng khác gì loan bay phượng múa, linh động uyển chuyển Trác Thiên Hùng làm sao chống đỡ nổi?

Chỉ nghe “A” một tiếng, đầu vai y đã trúng đao, máu chảy tung tóe. Y biết không địch nổi, đánh thêm e sẽ bỏ mạng nơi am ni cô này, liền thu thiết trượng về nhảy vọt qua tường chạy mất.

Viên Tiêu hai người nhìn nhau, tình trong như đã, nhất thời không biết phải nói gì. Bỗng nghe Lâm Ngọc Long lớn tiếng quát:

- Hay quá, hay quá, Nữ Mạo Lang Tài Châu Vạn Hộ.

Y bản tâm khen ngợi “Phu Thê đao pháp” của mình nhưng Tiêu Trung Tuệ nghe thế mặt lại đỏ bừng, cúi đầu chạy ra khỏi ni am. Viên Quán Nam đuổi theo đến cửa, thấy bóng sau lưng của Tiêu Trung Tuệ thấp thoáng khuất sau một rặng dương liễu rồi biến mất. Đằng sau có người kêu lên:

- Tướng công.

Viên Quán Nam quay đầu lại, thấy tên thư đồng đang đứng cười, mở giỏ đựng sách ra, một đứa bé đang nằm ngủ, chính là đứa con của Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến. Sách vở bên trong đã ẩm ướt một khoảng lớn, thật đúng là “Thư Trung Tự Hữu Hải Nhi Niệm”.

*

* *

Ngày mồng mười tháng ba chính là ngày tiệc thọ năm mươi của Tấn Dương đại hiệp Tiêu Bán Hòa. Trong Tiêu phủ, người đến mừng đông nghịt, Tiêu Bán Hòa mặc trường bào ngoài khoác áo ngắn, tại đại sảnh tiếp đón các anh hùng hảo hán bạch đạo, hắc đạo, tiền bối, thanh niên... Rất nhiều người Tiêu Bán Hòa vốn không quen biết, chỉ vì ngưỡng mộ danh tiếng của ông mà đến. Tại hậu đường, Viên phu nhân, Dương phu nhân, Tiêu Trung Tuệ cũng đều vui vẻ ăn mặc quần áo mới. Hai vị phu nhân không ngừng tiếp nhận những món lễ vật đủ loại của khách đem đến. Tiêu Trung Tuệ thì đang giắt hoa trước bàn trang điểm, đột nhiên nghĩ đến một chuyện khiến nàng mặt đỏ lên, cúi đầu ngâm nho nhỏ:

Thanh Phong Dẫn Bội Hạ Dao Đài,

Minh Nguyệt Chiêu Trang Thành Kim Ốc.

Viên phu nhân và Dương phu nhân hai người nhìn nhau, nghĩ thầm: “Con nhỏ này từ khi đoạt được thanh đao Uyên Ương đem về, chợt vui, chợt buồn, dường như có tâm sự gì. Năm nay nó đã được mười tám tuổi rồi, chắc là ra ngoài gặp được anh chàng nào hợp tình hợp ý”.

Dương phu nhân thấy nàng cài đầu không đâu vào đâu, đột nhiên phát giác thiếu mất một món, vội hỏi:

- Tuệ nhi, cái kim thoa đại má cho con đâu rồi?

Trung Tuệ cười khanh khách nói:

- Con cho người ta rồi.

Viên phu nhân nhìn Dương phu nhân, cả hai đều nghĩ thầm: “Quả nhiên không khỏi như mình nghĩ, con bé này chắc đã cho người ta món quà tình nghĩa ấy rồi”. Dương phu nhân hỏi thêm:

- Cho ai thế?

Trung Tuệ cười đến rung cả những bông hoa trên đầu, nói:

- Y... y ư? Thế nào hôm nay cũng đến bái thọ gia gia, người đó danh tiếng lẫy lừng, không ai tưởng nổi.

Dương phu nhân đang toan hỏi thêm bỗng thấy bà vú họ Trương bưng một cái hộp bằng gấm đoạn vào, nói:

- Món thọ lễ này thật là kỳ quái, ai đời lại đem tặng lão gia một cái kim thoa?

Viên Dương hai phu nhân vội đến xem, thấy vật trong hộp lấp lánh, chính là chiếc kim thoa của Tiêu Trung Tuệ.

Dương phu nhân quay lại, thấy con gái mặt mày tươi rói, cười tít cả mắt vội hỏi:

- Người đem lễ đã đến phải không?

Trương má nói:

- Đang ở ngoài sảnh nói chuyện với lão gia.

Viên Dương hai phu nhân nóng ruột muốn xem người đó là người như thế nào mà làm cho con gái mình thần hồn điên đảo, nhìn nhau khe gật đầu, cùng đi ra sau bình phong ngoài đại sảnh ngó ra, thấy một người đang áp ứng:

- Tiểu nhân tên là Cái Nhất Minh, ngoại hiệu là Bát Bộ Cẩn Thiềm, Trại Chuyên Chư, Đạp Tuyết Vô Ngấn, Độc Cước Thủy Thượng Phi, Song Thích Cái Thất Tinh, hôm nay đặc biệt cùng ba người anh em cùng đến chúc thọ Tiêu lão anh hùng.

Hai vị phu nhân vừa thoát nhìn, thấy gã kia lùn bé ốm o, bên cạnh thêm ba người khác trông thật quái dị. Tiêu Bán Hòa vuốt râu cười đáp:

- Thái Nhạc tứ hiệp đại giá quang lâm, lại còn tặng cho lão phu chiếc kim thoa quả là hậu lễ, thật là có lòng.

Cái Nhất Minh đáp:

- Không dám, không dám.

Viên Dương hai phu nhân lòng đầy ngờ vực, không lẽ con gái mình chọn lại đúng là gã lùn này? Hai người kiến đa thức quảng, biết con người không phải ở tướng mạo, nhưng người này ngoại hiệu vang dội như thế, ắt là võ nghệ cao cường, dám tự xưng một chữ “hiệp”, nhân phẩm chắc cũng phải khá.

Trong tiếng chuông trống đàn hát, ngoài cổng lại tiến vào ba người khác, cùng hướng về Tiêu Bán Hòa hành lễ. Một thư sinh anh tuấn lớn tiếng nói:

- Văn bối Lâm Ngọc Long, Nhiệm Phi Yến, Viên Quán Nam cùng chúc Tiêu lão tiên phúc như đông hải, thọ tử nam sơn. Một chút bạc lễ, xin lão tiên bối cười mà nhận cho.

Nói xong y đưa lên một cái hộp dài đã mở sẵn. Tiêu Bán Hòa cảm ơn, nhận lấy nhìn vào, không khỏi ngơ ngẩn, buột miệng nói ra:

- Uyên Ương Đào.

*

* *

Trong vườn hoa sau Tiêu phủ, Lâm Ngọc Long đang dạy đao pháp cho Viên Quán Nam, còn Nhiệm Phi Yến thì dạy cho Tiêu Trung Tuệ, mất hơn nửa ngày hai người mới truyền hết hơn sáu mươi lộ “Phu Thê đao pháp”.

Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ cố hết sức ghi nhớ, nhưng bảo hai người chuyên tâm nhất trí thực không phải dễ. Sau khi Tiêu Bán Hòa hỏi kỹ việc lấy được đao, bàn bạc với hai vị phu nhân xong mới hứa gả con gái cho Viên Quán Nam, nói rõ tối nay trong buổi tiệc thọ, sẽ tuyên bố cho hai người đính hôn. Hai người lòng như hoa nở, nếu không vì pho đao pháp này uy lực vô cùng, ắt không thể nào có lòng dạ nào mà tu luyện võ nghệ. Hơn nữa nếu như không phải là người học võ không theo lễ tục thói thường, trai gái chưa lấy nhau không thể nào ở chung một nhà được.

“Đao Quang Yểm Ánh Khổng Tước Bình, Hỉ Kết Tì La Tại Kiều Mộc... Bích Tiêu Thanh Lý Song Minh Phượng, Kim Triều Hữu Nữ Nhan Như Ngọc...” Lâm Ngọc Long và Nhiệm Phi Yến sau khi dạy xong, để cho hai người tự đối luyện đao pháp với nhau, hai vợ chồng thu được một đôi đồ đệ như thế, trong lòng thật là vui mừng.

Thái Nhạc tứ hiệp đứng một bên nhìn hai người tập luyện, Tiêu Dao Tử và Cái Nhất Minh không ngừng chỉ trỏ, nói chiêu này có sơ hở, chiêu kia có chỗ trống. Lâm Ngọc Long trong bụng tức tối, đưa tay chùi mồ hôi trên mặt, nói:

- Cái huynh, vợ chồng tôi có lộ đao pháp này tặng cho vợ chồng Viên huynh là lễ vật mừng tân hôn. Còn Thái Nhạc tứ hiệp thì có đồ mừng gì thế?

Thái Nhạc tứ hiệp nghe thế, trong bụng áy náy, không biết phải trả lời sao. Bảo đem lễ vật đến quả là điều đại kỵ của bọn họ. Nhiệm Phi Yến chủ tâm trêu ghẹo bọn họ, nói:

- Ở trong bùn trong sông có giống Bích Huyết Kim Thiềm, người học võ ai ăn được một con, có thể tăng mười năm công lực, có điều rất là khó bắt. Cái huynh ngoại hiệu Bát Bộ Cản Thiềm, Độc Cước Thủy Thượng Phi sao không đi bắt vài con, tặng cho vợ chồng mới cưới này, chẳng phải là một trọng lễ hay sao?

Cái Nhất Minh mừng quá, nói:

- Thật ư?

Lâm Ngọc Long nói:

- Bọn ta lẽ nào nói láo? Chỉ phải khinh công của vợ chồng ta còn kém, lại không biết bơi, không dám xuống nước bắt.

Cái Nhất Minh nói:

- Nói đến khinh công, thủy tính thì đúng là Cái mỗ coi như trò chơi. Đại ca, nhị ca, tam ca bọn mình đi bắt cóc chứ?

Nhiệm Phi Yến cười:

- Ha ha, Cái huynh, chuyện đó Cái huynh quên sao? Bích Huyết Kim Thiềm phải đúng giờ Tí nửa đêm mới ra ngoài hút tinh hoa của ánh trăng. Ban ngày ban mặt làm sao bắt được?

Cái Nhất Minh nói:

- Đúng rồi, đúng rồi. Ta biết chứ, nhưng bắt chợt quên đấy thôi. Nếu ban ngày mà bắt được thì có gì là quý nữa?

*

Â · *

Trong đại sảnh nền đỏ chiếu sáng, trung đường treo một cấm trục, trên thêu một chữ Thọ bằng chỉ vàng cao đến năm thước. Khi đó quan khách bái thọ đã xong, Tiêu Bán Hòa vuốt bộ râu dài, cười hỉ hả tuyên bố một hi sự: con gái độc nhất của ông ta Tiêu Trung Tuệ hôm nay sẽ cùng thanh niên hiệp sĩ Viên Quán Nam đính ước, xin mời các vị bằng hữu sau chén rượu thọ ở lại uống thêm một chén rượu mừng.

Mọi người reo hò vang dậy, Viên Quán Nam quì xuống tẩm thắp đồ, bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu. Tiêu Bán Hòa cười hì hì cầm một chiếc quạt trầm tặng cho chàng làm lễ vật kiến diện, Viên Quán Nam liền tạ ơn nhận lấy. Viên phu nhân cũng cười hoan hỉ tặng cho chàng một chiếc nhẫn ngọc, Viên Quán Nam cũng tạ ơn...

Đột nhiên, nghe keng một tiếng, chiếc nhẫn rơi xuống đất, Viên Quán Nam mặt mày biến sắc, nhìn chăm chăm vào bàn tay phải của Viên phu nhân. Thì ra ngón tay út bàn tay phải của Viên phu nhân có thêm một ngón tay phụ. Y chớp lấy bàn tay trái của Viên phu nhân, thấy cũng còn một ngón tay thêm vào ngón tay út. Viên Quán Nam run run gọi:

- Nhạc... nhạc mẫu đại nhân, bà... bà có nhận ra vật này không?

Nói xong chàng đưa tay lên cổ lới ra một sợi dây chuyền vàng đeo một con sư tử bằng phỉ thúy. Viên phu nhân cũng cầm lấy con sư tử, toàn thân như bị sét đánh, kêu lên:

- Người... người là Sư Quan đấy ư?

Viên Quán Nam kêu lên:

- Mẹ, chính là con đây, chắc mẹ nhớ con lắm.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cùng khóc òa lên. Trong thò đường ai nấy đều im lặng, nhìn cảnh mẹ con gặp nhau, ai ai cũng thấy khó xử, lại vừa vui mừng, lại thêm vài phần lạ lùng. Chỉ nghe Viên phu nhân khóc nói:

- Sư Quan, Sư Quan, mười tám năm nay, con ở đâu? Mẹ không lúc nào không tưởng nhớ tới con.

Viên Quán Nam nói:

- Mẹ ơi, con cũng đi khắp mười tám tỉnh, đi nghe ngón tin tức của mẹ. Con chỉ sợ kiếp này không gặp lại mẹ thôi.

Tiêu Trung Tuệ nghe Viên Quán Nam kêu một tiếng “mẹ”, thân hình run rẩy như muốn ngã, trong đầu vang lên một ý niệm: “Thì ra chàng chính là anh ruột ta, thì ra chàng là anh ruột ta... chàng là anh ruột ta...”.

Lâm Ngọc Long hỏi khê vợ:

- Cái gì? Viên tướng công là con của Tiêu thái thái ư? Ta chẳng hiểu gì cả.

Nhiệm Phi Yến đáp:

- Thì Viên tướng công đã chẳng nói đang đi tìm mẫu thân đấy ư? Anh ta còn nhờ mình đi kiếm giùm nữa, nói mẹ anh ta hai ngón tay út có hai ngón dư. Tiêu thái thái chẳng đã nhận ra anh chàng là gì?

Lâm Ngọc Long lắc đầu:

- Thế sao y lại họ Viên, còn cha anh ta lại họ Tiêu?

Nhiệm Phi Yến gắt:

- Ngu lắm, Viên tướng công lạc mẹ từ khi mới lên ba, con nít ba tuổi làm sao biết mình họ gì, lấy đại một cái họ chẳng được hay sao?

Lâm Ngọc Long nói:

- Nếu nói thế, Tiêu cô nương là em gái anh ta. Anh em ruột sao lấy nhau được?

Nhiệm Phi Yến đáp:

- Nếu là anh em rồi thì còn làm sao lấy nhau được nữa? Anh nói thế chẳng hóa ra là thừa hay sao?

Lâm Ngọc Long bực mình nói:

- Hừ, có em nói thừa thì có.

Hai vợ chồng càng nói càng lớn tiếng. Tiêu Trung Tuệ cũng không nhịn nổi, “A” một tiếng, ôm mặt chạy ra ngoài.

Tiêu Trung Tuệ trong lòng hoang mang, chỉ thấy trước mặt một màu tối đen, không còn gì sinh thú nữa. Nàng chạy vù ra cửa, co giò chạy thật nhanh, đột nhiên nghe bình một tiếng, đầu vai đã đụng phải người nào đó. Nàng kêu lên “Chao ôi!” một tiếng, nghĩ thầm: “Hổng rồi, ta một thân võ công, e rằng đụng người bị thương mất thôi”. Vội vàng giơ tay lên đỡ người nọ, bỗng dưng cổ tay bị nắm chặt, cánh tay tái tê đi, hóa ra đã bị người ta nắm trúng mạch môn. Nàng kinh hãi vội ngừng đầu lên, chướng phải lập tức đánh ra. Người kia vung tay khua một cái bắt luôn mạch môn tay phải của nàng. Lúc này nàng đã nhìn rõ, chẳng ai xa lạ chính là Trác Thiên Hùng.

Trác Thiên Hùng cười ha hả, kêu lên:

- Uy Tín, lấy được một thanh rồi.

Chu Uy Tín đáp lời tiến lên, cưỡi thanh Ương đao Tiêu Trung Tuệ đeo ngang hông. Trác Thiên Hùng nói:

- Tiêu Bán Hòa danh mã giang hồ, hôm nay là ngày tiệc thọ năm mươi của y, trong phủ cao thủ đông như kiến. Uy Tín, ngươi có gan vào lấy thanh đao dài Uyên đao chăng?

Chu Uy Tín đáp:

- Đệ tử có sư bá đỡ đầu, dù cho đầm rồng hang hổ cũng dám xông vào. Ở đời đường xa đã có ngựa khỏe, cây cả thì bóng rợp nhiều.

Trác Thiên Hùng hừ một tiếng:

- Đừng có tự hào, ý vào sư bá.

Y bình sinh tự phụ, ít khi gặp người bản lĩnh ngang tay nhưng bị Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ dùng “Phu Thê đao pháp” liên thủ đánh bại rồi, không khỏi khiếp sợ, lúc này vô tình gặp Tiêu Trung Tuệ, nghĩ thầm hai người một nam một nữ đao pháp tuy lợi hại thật nhưng đã bắt được một người, chỉ còn tiểu tử Viên Quán Nam một thân một mình không còn gì đáng sợ nữa. Huống chi Tiêu Trung Tuệ vào tay y rồi, tuy Tiêu phủ đông người thật, nhưng lo gì Tiêu Bán Hòa không ngoan ngoãn nghe lời đưa thanh Uyên đao ra.

Trác Thiên Hùng liền áp tải Tiêu Trung Tuệ, cùng mấy sai nha của huyện, bọn tiêu sư Chu Uy Tín, đi vào Tiêu phủ. Ba chữ Trác Thiên Hùng vừa đưa vào, Tiêu Bán Hòa không khỏi giật mình, kêu lên:

- Mời vào mau.

Chẳng bao lâu, bọn Trác Thiên Hùng ngang nhiên hùng dũng đi vào trong sảnh. Tiêu Bán Hòa vội tiến lên nghênh đón, chỉ thoạt nhìn đã thấy con gái bị nắm giật ngược tay, một đại hán tay cầm Ương đao, để ngay sau lưng nàng. Tiêu Bán Hòa trong lòng kinh nghi bất định, nhưng bên ngoài vẫn thản nhiên như không, mỉm cười nói:

- Bữa tiệc xoàng của kẻ thôn phu, đâu dám một nhọc đến gót ngọc của thị vệ đại nhân?

Trác Thiên Hùng ở kinh sư đã từng nghe đến đại danh của Tiêu Bán Hòa, thấy ông ta thân hình cao to, mặt đầy râu, quả nhiên thật là uy vũ, liền giơ tay phải ra nói:

- Ngày vui hiếm có của Tiêu đại hiệp, kẻ này đến mừng hơi trễ, xin thứ tội cho.

Tiêu Bán Hòa cười đáp:

- Không dám, không dám.

Giơ tay nắm lấy bàn tay y. Hai người vừa vận kinh, đều thấy nửa thân người tê dại. Chỉ mới thử tài nhau một tí, hai người biết công lực bên kia cũng ngang ngửa, không ai dám coi thường ai, lập tức nắm tay đi vào thọ đường.

Trong hai người, Trác Thiên Hùng càng thêm kinh dị. Y có môn “Chấn Thiên tam thập chưởng” và “Hô Diên Thập Bát Tiên” xưng hùng võ lâm. Môn Chấn Thiên tam thập chưởng của y chỉ có Hồn Nguyên Khí là có thể đương cự được thôi, bây giờ Tiêu Bán Hòa sử dụng chính là Hồn Nguyên Khí công phu. Thế nhưng Hồn Nguyên Khí ắt phải do đồng tử[9] mới có thể tập luyện được, không kể nam hay nữ, đã thành hôn rồi là sẽ mất hết, thành thử luyện thì gian khổ mà mất thì thật dễ dàng, từ xưa đến nay trong võ lâm ít ai tập môn này. Y trước khi đến Tiêu phủ đã từng nghe ngóng rõ ràng, biết được Tiêu Bán Hòa một thê, một thiếp, con gái cũng đã đến tuổi cập kê, làm sao còn có thể bảo tồn được thân đồng tử để luyện Hồn Nguyên Khí công phu? Chẳng hóa ra là một đại kỳ sự trong võ lâm ư?

Viên Quán Nam thấy Tiêu Trung Tuệ bị người ta chế ngự, lòng quan hoài cấp bách, liền lên ra sau đám tiêu sư đợi cơ hội cứu nàng. Thế nhưng Trác Thiên Hùng nhãn lực lợi hại biết chừng nào, đã sớm nhìn thấy, quát lên:

- Họ Viên kia, ngươi có đứng lại không?

Lại quay sang nói với Chu Uy Tín:

- Nếu có ai động thủ, người lập tức một đao đâm chết con bé đó cho ta.

Chu Uy Tín đáp:

- Vâng. Ở trên đời này “Vỏ quít dày có móng tay nhọn, Bà già kẻ...”

Y định nói “kẻ cắp gặp nhau” nhưng câu đó xem ra không ổn nên lập tức nín bật. Viên Quán Nam sợ Tiêu Trung Tuệ bị hại, nào dám tiến lên nữa?

Trác Thiên Hùng nói:

- Tiêu đại hiệp, hai đứa mình nói toạc móng heo tất cả ra, người anh em này hôm nay đến quý phủ, trước là để khấu đầu bái thọ, sau là đem một món bảo vật vô giá đến đánh đổi lấy một món hữu giá của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Bán Hòa đáp:

- Tiểu nhân ngu si, không hiểu ý của Trác đại nhân trong đó thế nào?

Trác Thiên Hùng trừng mắt, cười đáp:

- Cái bảo vật vô giá kia, chính là lệnh ái thiên kim, còn vật hữu giá chính là thanh trường đao Uyên đao. Người anh em này với Tiêu đại hiệp không thù không oán, chỉ mong vì bảo tồn cho tính mạng của thân quyến biết bao nhiêu người để hoàn thành được việc hoàng thượng sai bảo nên mong Tiêu đại hiệp cất tay, cứu người anh em này một phen.

Nói xong liền chấp tay vái chào. Lời của y nghe tưởng như cầu cạnh xin xỏ, nhưng thần sắc lại cực kỳ ngạo nghễ. Tiêu Bán Hòa gơ tay ấn xuống lưng ghế một cái, chỉ nghe lách cách, lưng ghế liền nát vụn, cười nói:

- Trác đại nhân vọng trọng vô lâm, sao hôm nay lại hồ đồ đến thế? Uyên Ương Đao đã không ở trong tay tiểu nhân, mà cô gái này cũng không phải là con gái của Tiêu mỗ. Không lẽ người luyện môn Đồng Tử Công Hồn Nguyên Khí lại có thể sinh con đẻ cái được sao?

Nói xong phất tay một cái, một luồng gió ào ra. Trác Thiên Hùng nghiêng người né tránh, nghĩ thầm: “Hoàn toàn đúng vậy, quả nhiên y sử dụng Đồng Tử Công Hồn Nguyên Khí”.

Tiêu Trung Tuệ từ khi nghe nói Viên Quán Nam là anh em cùng bọc với mình, trong lòng đau như dao cắt, lúc này nghe thấy phụ thân vì muốn cứu mình, cũng khăng khăng không nhận mình là con, nhịn không nổi kêu lên:

- Gia gia.

Ngay lúc đó, bên ngoài có tiếng quát lớn:

- Phản tặc Tiêu Nghĩa chó có chạy.

Chỉ thấy tiếng lao xao ngựa hí không biết bên ngoài có bao nhiêu người. Mấy tên gia đình trong Tiêu phủ hốt hoảng chạy vào, kêu lên:

- Lão gia... không xong rồi! Vô số quan binh... quan binh vây chặt phủ môn.

Trác Thiên Hùng nghe thấy câu: “Phản tặc Tiêu Nghĩa chó có chạy” trong bụng chợt nghĩ ra, quát lớn:

- Giỏi nhỉ! Vậy mà Tiêu Bán Hòa ư? Thì ra người là phản tặc Tiêu Nghĩa, kẻ hoàng thượng truy lùng mười sáu năm qua.

Chỉ thấy ngoài cửa thấp thoáng bóng người, bốn tên thị vệ Thanh đình tiến vào, người đi đầu kêu:

- Trác đại ca, đây là phản tặc Tiêu Nghĩa, sao chưa động thủ?

Tiêu Bán Hòa cười ha hả, nói:

- Cải trang thay đổi mười sáu năm qua, hôm nay Tiêu Nghĩa phải lộ bộ mặt thật rồi.

Y gơ tay xoa lên mặt một cái, mọi người nhìn ra, ai nấy kinh ngạc đến xuất thần. Trong đại sảnh đang loạn cả lên, nhưng khi nhìn vào Tiêu Bán Hòa ai nấy đều yên lặng không nói một lời. Thì ra chỉ trong giây

lát, Tiêu Bán Hòa đã hoàn toàn biết đổi dung mạo, một người mặt mũi râu ria xồm xoàm nhưng chỉ xoa một cái, cằm đã nhẵn thín, một sợi râu cũng không còn, tưởng như có nhở sạch thì cũng không nhẵn được đến thế.

Ngay lúc đó, tên thư đồng của Viên Quán Nam cầm hai giỏ sách chạy từ trong nội đường ra nói:

- Công tử gia, chạy mau.

Viên Quán Nam cũng nghĩ ra, lấy ngay một cuốn sách trong giỏ, vung lên một cái, bên trong vô số những lá vàng mỏng mỏng bay ra. Bọn tiêu sư và quan binh thấy vàng lấp lánh trước mắt, có ai chẳng động tâm? Huống chi những lá vàng đó lại bay tới mình người nào cũng giơ tay ra chớp. Viên Quán Nam luôn tay xé sách ném về phía Chu Uy Tín, đại sảnh tưởng như một đàn bướm, chỗ nào cũng bay đầy vàng lá.

Chu Uy Tín sợ mất Uyên Ương Đào, vốn nghĩ “tham thì thâm” nên dù thấy vàng bay tới cũng không dám đưa tay vồ. Viên Quán Nam vận kinh, nghe bịch một cái, cuốn sách nặng đầy vàng lá bay vụt ra, trúng ngay mặt y.

Chu Uy Tín kêu lên:

- Ối chao.

Thân hình lắc lư. Viên Quán Nam hai chân nhún một cái, xông ngay tới. Trác Thiên Hùng giang tay ra chặn lại, bỗng thấy dưới hông gió ủa tới, Tiêu Bán Hòa đã sử dụng Hồn Nguyên Khí đánh vào. Trác Thiên Hùng biết là ghê gớm, chỉ còn nước lật tay chống đỡ, chân lực đấu với chân lực, nghe bình một tiếng, cả hai đều phải lùi lại hai bước. Ngay khi đó, tay trái Viên Quán Nam vung đao chém tới, ép cho Chu Uy Tín quay đầu qua một bên, tay phải thuận thế giải luôn huyết đạo cho Tiêu Trung Tuệ.

Trong số tân khách, gần một nửa sợ mang họa vào thân nên vội né tránh cho xa, còn nửa kia là tri giao hảo hữu của Tiêu Bán Hòa, kẻ múa binh khí, kẻ vung quyền cước giao đấu cùng đám thị vệ Thanh đình, tiêu sư, quan binh. Tiêu Trung Tuệ bực tức đã lâu, liền tiến đến bên Chu Uy Tín, tay trái đánh xéo ra, tay phải móc ngược lại, nghe bộp một tiếng, đánh một bạt tai thật kêu vào mặt y, thuận thế nắm luôn cổ tay y, cướp luôn thanh Ương đao lại. Viên Quán Nam mừng lắm, kêu lên:

- Tuệ muội, Thanh Phong Dẫn Bội Hạ Dao Đài.

Tiêu Trung Tuệ mắt đỏ hoe, nghĩ thầm: “Ta làm sao còn cùng chàng sử dụng cái môn ”Phu Thê đao pháp” kia được nữa?”. Đưa mắt nhìn quanh thấy gia gia cùng Trác Thiên Hùng hai bên đang vù vù giao đấu, còn lại mỗi người chọn một tên giao đấu, hai tên thị vệ ép Viên Dương hai phu nhân liên tiếp lùi lại, cực kỳ nguy hiểm. Viên Quán Nam kêu lên:

- Tuệ muội, mau cứu má má.

Hai người song đao liên thủ, dùng chiêu “Bích Tiêu Thanh Lý Song Minh Phượng”, một tên thị vệ vai trúng đao, ngã xuống, tiếp theo chiêu “Kim Triều Hữu Nữ Nhan Như Ngọc”, một tên nữa bị cán đao của Tiêu Trung Tuệ đánh trúng gò má, kêu lên một tiếng lăn ra bất tỉnh.

Uyên Ương song đao liên thủ, khi sử dụng “Phu Thê đao pháp” uy lực quả nhiên không gì đương cự nổi, hai người đánh tới đâu, chỗ đó có thị vệ hay tiêu sư bị thương, bảy mươi hai lộ đao pháp chưa dùng đến một nửa, những kẻ địch đã chạy tứ tán. Thế nhưng lộ đao pháp này có chỗ đặc biệt là làm địch bị thương thì dễ nhưng giết người lại khó, những kẻ trúng đao toàn vào nơi không yếu hại, hẳn là hai vợ chồng sáng chế ra lộ đao pháp này tâm địa nhân hiệp, không muốn sát hại người khác nên trong mỗi chiêu tuy ghê gớm nhưng vẫn để lại một chút dư tình.

Sau cùng chỉ còn một mình Trác Thiên Hùng bướng bỉnh không chịu thua. Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ song đao tiến đến, một người tấn công vai trái, một người chém vào đùi phải. Trác Thiên Hùng liền rút cương tiên bên hông ra đỡ, nghe keng một tiếng, gạt thanh Ương đao trong tay Tiêu Trung Tuệ ra ngoài.

Chiêu Hỉ Kết Tì La Tại Kiêu Mộc trong Phu Thê đao pháp thần diệu làm sao, trường đao trong tay Viên Quán Nam hoa lên, nghe soẹt một tiếng đùi Trác Thiên Hùng đã trúng thương sâu đến tận xương, máu chảy ròng ròng. Vết thương đó không phải nhẹ, Trác Thiên Hùng không dám chiến đấu thêm, nhắm Tiêu Trung Tuệ đánh tới một chưởng, đợi nàng vừa né qua, hai chân nhún một cái nhảy luôn ra ngoài sân, tiếp theo

nhảy luôn lên mái nhà. Tiêu Viên hai người song đao hợp bích nếu dùng chiêu Anh Hùng Vô Song Phong Lưu Tế sẽ có thể ngăn Trác Thiên Hùng lại được thế nhưng đao của Tiêu Trung Tuệ đã chém trúng rồi nên chiêu đó không kịp sử dụng nữa.

Tiêu Bán Hòa thấy những người trong sảnh đánh nhau một trận to vì nhưng may sao phe mình chỉ có bảy tám người bị thương, không ai bỏ mạng, nên lớn tiếng nói:

- Các vị hảo bằng hữu, quan binh tuy đã tạm thời tháo chạy nhưng chẳng mấy chốc sẽ quay trở lại, nơi này không còn có thể an thân được nữa. Bọn mình nên lui gấp về Trung Điều Sơn, sẽ tính kế sau.

Mọi người ai cũng nói như thế là phải. Tiêu Bán Hòa liền tắt lãn gia nhân thu thập đồ tế nhuyễn, rồi phóng hỏa đốt phủ. Đến khi ngọn lửa bốc lên ngất trời, trong thành loạn cả lên mọi người liền nhân đó chạy ra cửa đông theo đường tắt đến núi Trung Điều.

*

* *

Trước một gò loạn thạch là một cái động lớn, nơi đó Tiêu Bán Hòa, Viên Dương hai phu nhân, Viên Quán Nam, Tiêu Trung Tuệ, vợ chồng Lâm Ngọc Long, hai chục gia đình đệ tử và hơn ba trăm tân khách bằng hữu, tất cả ngồi quanh một đồng lửa lớn. Trên đồng lửa đang thui một con nai mùi thơm bốc lên mũi mọi người.

Tiêu Bán Hòa tăng hắng một tiếng, giơ tay vuốt râu. Ông có thói quen đó đã nhiều năm qua mỗi khi gặp một chuyện quan trọng cần phải nói, bao giờ cũng vuốt râu trước. Thế nhưng lần này ông vuốt vào chỗ không, dưới cằm nhẩn thín không còn một sợi râu nào. Ông mỉm cười, nói:

- Nhờ được anh em giang hồ bằng hữu nể nang, Tiêu Nghĩa này trong võ lâm cũng có chút danh phận. Thế nhưng chẳng ai biết rằng, Tiêu Nghĩa vốn là một thái giám.

Mọi người ai nấy kinh ngạc, câu “Tiêu Nghĩa vốn là một thái giám” lọt vào tai ai cũng tưởng mình nghe nhầm, nhưng thấy Tiêu Bán Hòa mặt mày trịnh trọng, không phải nói đùa. Viên Dương hai phu nhân liếc nhau, cùng cúi đầu. Tiêu Bán Hòa nói tiếp:

- Đúng thế, ta Tiêu Nghĩa là một hoạn quan, năm mười sáu tuổi tỉnh thân[10], tiến cung hầu hạ hoàng đế, cốt để ám sát giết vua Mãn Thanh, báo thù cho tiên phụ. Cha ta khi sinh tiền không đội trời chung với bọn Thát tử Mãn Thanh, nên bị chúng giết chết. Bảy người anh em cắt máu ăn thề với tiên phụ, quyết vì cha ta báo thù nhưng Mãn thanh thế lớn, nên cả bảy vị bá phụ thúc phụ không ai sống sót, hoặc khi giao đấu bị thị vệ Thanh cung giết, hoặc bị bắt rồi lăng trì từng xẻo, mỗi oan cừ càng kết càng sâu. Ta suy nghĩ thật kỹ, muốn công phu luyện cho bằng phụ thân hay các vị sư bá sư thúc, thì dù hết sức một đời chưa chắc đã xong, mà dù có luyện được thì cũng chắc gì báo được mối huyết hải thâm cừ này. Vì thế ta cam tâm tự nguyện tỉnh thân, làm một kẻ thái giám tôi đòi hạ lưu ai ai cũng khinh rẻ.

Mọi người nghe đến đây, nghĩ đến tấm lòng khổ sở cô đơn y cam chịu, không ai không kính phục. Tiêu Bán Hòa nói tiếp:

- Thế nhưng ở trong cung cấm, canh gác sâm nghiêm biết bao nhiêu, không như lúc đầu ta tưởng tượng. Đừng nói chỉ đến trước mặt hoàng đế, mà chỉ cần nhìn thấy hoàng đế một lần, cũng đã không phải dễ. Trong hơn mười năm, tuy ngày đêm ta cố chờ cơ hội, nhưng không cách nào hạ thủ. Một đêm kia mười sáu năm trước, ta lén nghe được hai tên thị vệ bàn rằng hoàng đế biết được trên đời này có một đôi Uyên Ương Bảo Đao, ai mà có được sẽ vô địch trong thiên hạ, đôi đao đó chia ra nằm trong tay hai vị anh hùng, một người họ Viên, một người họ Dương. Vì thế nhà vua sai bắt toàn gia hai nhà Viên Dương để ép hai người phải hiến bảo đao cho y. Hai vị đại anh hùng bất khuất chịu chết, còn hai vị phu nhân thì bị nhốt vào thiên lao.

Ông ta nói đến đây, Viên Dương hai phu nhân lệ rơi lã chã, đột nhiên ôm nhau khóc òa lên. Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ hai người nhìn nhau, trong lòng nửa buồn nửa vui. Lại nghe Tiêu Bán Hòa nói tiếp:

- Khi đó trong lòng ta tính toán, vì người chết báo thù sao bằng cứu người sống thoát nạn. Vì thế ta lén vào nhà ngục, giết hai tên ngục tốt, cứu hai vị phu nhân ra khỏi thiên lao. Ngục quan nghĩ hai vị phu nhân là phạm nữ lưu cho nên canh gác cũng không chặt chẽ cho lắm, lại càng không nghĩ rằng một thái giám lại

vào cứu khâm phạm nên ta ra tay là xong ngay. Có điều địch nhân thế lớn, trong khi trốn chạy hoảng hốt, công tử của Viên phu nhân bị thất lạc trên đường. Việc đó trong lòng ta lúc nào cũng canh cánh, đâu ngờ Viên công tử không những đã trưởng thành lại học được một thân võ nghệ cao cường, quả đúng là một việc vui hết sức to lớn.

Còn Trung Tuệ ư, khi ta mới gặp con, con chỉ mới hai tuổi. Cha con chính là người tên tuổi chấn động một thời Tam Tương đại hiệp Dương Bá Xung Dương đại hiệp.

Viên Quán Nam và Tiêu Trung Tuệ (từ đây gọi là Dương Trung Tuệ) liền chia ra ôm lấy mẹ mình, nghĩ đến thù cha không khỏi buồn rầu phẫn nộ, còn Tiêu Bán Hòa nghĩa bạc vân thiên lại càng cảm kích không cùng.

Tiêu Bán Hòa nói tiếp:

- Bọn ta chạy khỏi Bắc Kinh, tay chân của hoàng đế liền phân ra khắp nơi cố công ruồng bắt. Để che dấu tai mắt của Thanh đình, họ Tiêu này liền đeo một bộ râu, lại đành phải để hai vị phu nhân cam chịu giả làm vợ ta. Cũng may lão Tiêu vốn là thái giám, cái kế quyền nghi kia cũng không làm tổn thương đến anh danh Viên Dương nhị hiệp.

Viên Quán Nam và Dương Trung Tuệ nhìn nhau mỉm cười, nghĩ thầm: “Ai dám bảo hai chúng ta là anh em nữa đâu?”. Tiêu Bán Hòa vỗ đùi một cái nói:

- Lão Tiêu này là thái giám, vì ngưỡng mộ Tam Bảo thái giám nhà Đại Minh viễn chinh các nơi, tuyên dương uy đức nước Trung Hoa, nên vì thế mới đổi tên thành “Bán Hòa”[11], mong được anh hùng bằng một nửa Trịnh Hòa, ha ha, cái đó lão Tiêu quả thực si tâm vọng tưởng. Trong bao nhiêu năm qua mọi việc thái bình vô sự, ai hay Uyên Ương Đào lại tái xuất hiện. Lão Tiêu nhất định đoạt lại bảo đao để cho vong hồn hai vị Viên Dương đại hiệp được ngậm cười, ngờ đâu không khéo che đậy hành tàng, nên đã để cho Thanh đình nhìn ra chân tướng. Sự đã như thế thôi cũng chẳng còn gì phải che dấu nữa. Có điều chỉ mới được một thanh Uyên đao, còn thanh Ương đao Tuệ nhi đeo kia là đồ giả, nếu không làm sao gây được? Tiếc rằng đã để cho gian tặc Trác Thiên Hùng chạy thoát, không ai trong bọn mình ngăn chặn được ư.

Khi đó mùi thơm của con heo càng lúc càng nồng, Nhiệm Phi Yến liền rút dao cắt ra từng miếng. Lâm Ngọc Long bỗng nhìn Dương Trung Tuệ lớn tiếng nói:

- Ta nói có sai đâu? Người bảo cha mẹ ngươi không bao giờ gây gỗ, ta đã bảo không gây gỗ thì không phải thực là vợ chồng, hẳn có cái gì trục trặc, Lâm đại ca này đúng là liệu sự như thần, nói ra thật có lý.

Nhiệm Phi Yến đang cầm dao xiên một miếng thịt liền nhét ngay vào mồm ư, quát lên:

- Ăn thịt nai đi, còn nói lằng nhằng cái gì nữa?

Lâm Ngọc Long muốn cãi lại nhưng miệng bị vướng miếng thịt không nói nên lời. Mọi người thấy thật hoạt kê, bỗng nghe một tên đệ tử canh gác ngoài bìa rừng quát lên:

- Ai đó?

Lại nghe một người trả lời:

- Thái Nhạc tứ hiệp.

Dương Trung Tuệ bật cười, thấy bốn đại hiệp Thái Nhạc người dính đầy bùn đất, dùng một cây gậy dài khiêng một cái lưới cá, trong lưới có vật lớn đen sì, không biết là gì. Dương Trung Tuệ cười hỏi:

- Thái Nhạc tứ hiệp, các ông chẳng lưới được cái gì thế?

Cái Nhất Minh dương dương đắc ý nói:

- Viên công tử, Tiêu cô nương anh em chúng tôi xuống sông bắt Bích Huyết Kim Thiềm định làm quà cho hai vị. Nào ngờ chẳng bắt được kim thiềm, lại có một người xông vào, trên đùi bị thương, miệng suốt xoa, chân khắp khênh. Thái Nhạc tứ hiệp nhìn lại hóa ra là Trác Thiên Hùng. Chúng tôi liền tung lưới bắt trói lão đem về đây.

Mọi người ai nấy vừa mừng vừa lo. Viên Quán Nam đưa tay vào hông Trác Thiên Hùng mò thử, quả nhiên lôi ra một thanh đoản đao, ánh sáng lóe mắt, bèn dơ không dính chính là thanh Ương đao thật.

Viên phu nhân cầm hai thanh Uyên Ương trong tay, thở dài:

- Hoàng đế Mãn Thanh nghe nói trong hai thanh đao này, có một bí mật vô địch thiên hạ, điều đó quả không sai, thế nhưng dấu cho y có biết cái bí mật đó, có chắc gì làm được hay không? Xin các vị nhìn thử.

Mọi người xúm lại nhìn cho rõ, chỉ thấy Uyên đao trên lưỡi khắc hai chữ “Nhân giả”, thanh Ương đao có khắc hai chữ “Vô địch”. “Nhân giả vô địch[12]” đó là bí mật của hai thanh đao.

LỜI BẠT CỦA NGƯỜI DỊCH

Uyên Ương Đao của Kim Dung là một truyện ngắn - chỉ dài hơn Việt Nữ Kiếm -, và cũng là truyện ít nổi tiếng hơn cả. Chỉ một cuốn Kim Dung tác phẩm tập số 13[13] đã bao gồm ba truyện Tuyệt Sơn Phi Hồ, Uyên Ương Đao và Bạch Mã Khiếu Tây Phong đủ hiểu cả ba truyện đều ngắn so với những bộ truyện dài của ông. Truyện ngắn này kết cấu rời rạc, không có gì đặc sắc và có lẽ vì thế mà ít ai biết. Mặc dầu Uyên Ương Đao được chính Kim Dung xếp vào một trong mười bốn bộ truyện của ông nhưng tầm vóc và nội dung đều kém xa những truyện khác. Có lẽ đây là một trong những tác phẩm đầu đời trong quá trình viết truyện kiếm hiệp của ông nên ông coi trọng nó hơn là vì giá trị thực sự.

Uyên Ương Đao được dịch do yêu cầu của một số bằng hữu muốn biết nó như thế nào và có lẽ không ít người thất vọng sau khi đọc truyện này.

[1] Tước hiệu đời Thanh Đa La Bối Lặc gọi tắt là Bối Lặc (phong cho tông thất và ngoại phiên, dưới Quận Vương một bậc)

[2] theo tướng pháp Trung Hoa, ai mặt nổi thịt bè bè thì tính tình hung dữ (diện nhục hoành sinh tính tất hung)

[3] Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đối diện bất tương phùng

[4] Thiên tử trọng anh hào, Văn chương giáo nhĩ tào. Vạn ban giai hạ phẩm, Duy hữu độc thư cao... (thơ ngũ ngôn dạy cho trẻ con mới đi học)

[5] Trai tài gái sắc đáng giá như vạn học châu báu

[6] Trời se duyên kẻ tốt đẹp thành thân quyến với nhau

[7] Gió thổi tiếng ngọc chốn Dao Đài

[8] Trăng sáng chiếu vào quần áo trông như nhà vàng

[9] trai chưa lấy vợ

[10] cắt bộ phận sinh dục để làm hoạn quan, tiếng văn vẻ

[11] Trịnh Hòa là một hoạn quan đời Minh Thành Tổ (Vĩnh Lạc) từng nhiều lần giương thuyền đi các nước, được phong làm Tam Bảo Công (xem thêm Chiến Lược Mặt Biển của Trung Quốc của dịch giả)

[12] Người nhân đức thì không ai địch nổi

[13] Viễn Lưu, Đài Loan 1990

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-dao>